

GÉVÉČKO

02

Vzpomínky na listopad '89
Olaf & Buchholz

Amerika aneb Novosvětská

Těch pár let uběhlo ...

Kam zmizelo 300 let?

Také hlídáte, soudruhu?

Jak jsme spluli Ohři

Spanilá jízda do Němec

Prázdninové říjnové hlášení

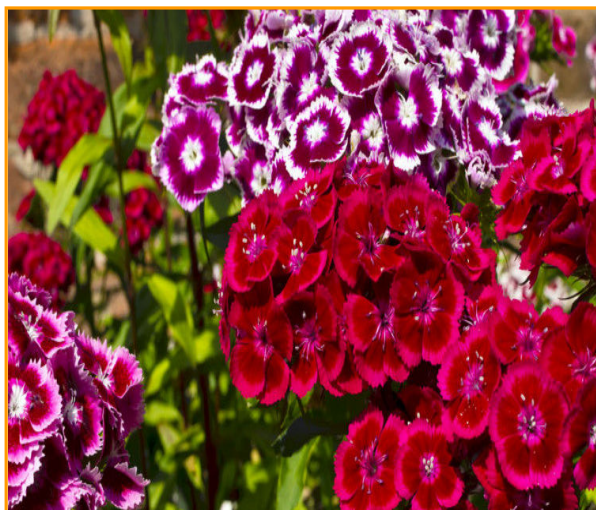
Reportáž psaná na procházce

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

Ten kdo přírodu má vážně rád,
s Kytkou je vždy kamarád.
Tenhle Karafiát není sice klatovský,
ale na výstavách sklízí úspěch obrovský.
Proto jej má každý rád.

Šlechtěné květiny
do každé rodiny.

V téhle krásné podobě,
vyšlechtěn byl v Chodově.
Závidí nám ho celý svět,
protože kvete v kuse dlouhou řadu let
a nejbohatěji v pivní nádobě.

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

Naše habartovská chovná stanice
proslavila Kluč velmi velice.
Honza pejsky obsluhuje
Bextrymu on podstrojuje.
Charlie Jane je Alenina stanice.

Naši čínští naháči jsou osrstění,
nad ně v celém světě není.
Vysloužilci z ISŠTE
do paměti si vpište,
že nad naháče z Habartova není.

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

Výnos vaší zahrady prudce zvětšíte,
když na čmeláky vsadíte,
poradil včelař Venca Franče,
Standovi, Frantovi i Anče.
Každou zahradu Čmeldou potěšíte.

A aby se zrychlila ta výnosová jízda,
dodá Venca čmeláky i jejich hnízda.
Dokonce i turbočmeláky nabízí
a k rekordním výnosům vybízí.
Naskočte si, krásná to bude jízda.

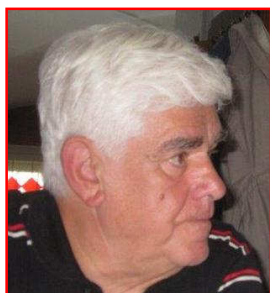
REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

VÁŽENÍ A MILÍ VYSLOUŽILCI!

Report o velké světodějně události, jakým křest *GÉVÉČKA* bezesporu byl, nemůžeme zahájit ničím jiným nežli opožděnou gratulací (stydíme se a omlouváme) k Valdově osmdesátce. Investigace není legrace. Teď už to ovšem víme, a tak až bude Gévěčko slavit dvacáté narozeniny, budeme Valdovi přát ke stovce vše nejlepší, dlouhá léta a hodně štěstí.

Křest sám proběhl v přímo ředitelské režii Pavla Januse, Roubasovým nedopitým pivem a rukou Pavla Riese (ten byl pro tento čestný úkol vybrán jako momentální vlastník tří nej – byl z přítomných nejvyšší, přijel z největší dálky, měl nejhezčí plnovous a navíc si jako první řekl o stálou rubriku). Všichni přítomní, a že jich bylo hafo, sledovali tento historický akt s velikou pozorností, někteří snad i se slzou v oku. Rozdání papírového Gévěčka ve dvou formátech, ředitelské A4 a poloviční A5 z rukou majitele, vydavatele a šéfredaktora v jedné osobě bylo již jen onou přísloušnou třesinkou na dortu. Pan šéfredaktor poděkoval přítomným nejen za pozitivní postoj k nově vydávanému měsíčníku, ale i za vyslovená přání k narozeninám a také zdůraznil, a to opakovaně, že ještě není přestěhovaný do Sokolova.

Došlo ovšem i na prozaičtější věci. Firemní propisovačky ISŠTE nebyly jen tak nějakým dárkem ze zásob pana ředitele, ale důležitým nástrojem k podpisu nejčestnějšího prohlášení, kterým na sebe vysloužilci převzali závazek neomezeného předplatného, placeného jejich příspěvky do příštích čísel Gévěčka. O stavu svých dluhů či pohledávek vůči GV se všichni předplatitelé mohou informovat v pravidelné rubrice „Na poslední straně“.

Zaznamenal jsem také účast čtyř dam, nešlo tedy jen o nějakou málo významnou pánskou jízdu, ale o událost navýsost společenskou. Velmi pohodovou atmosféru však narušil rozdávacím jakýchsi podivných plechových placek a výkřiky o nadřazenosti

vysloužilců z katedry elektro nad ubohými šroubkaři všem dobře známý kverulant, dnes by se řeklo aktivista z NGO, Miloš. Jen velkorysost ostatních zabránila jeho inzultaci či případnému přivolání zásahové jednotky těžkooděnců.

Zbývající řádky dnešního úvodníku už ale musí patřit dnešnímu *GÉVÉČKU* (dale jen GV). Jistě jste si již všimli pozměněné obálky. Jejím autorem, a od teď už i každé další, je nově jmenovaný člen redakční rady v pozici šéfredingera Pavel P. Ries. Slibujeme si od jeho vstupu do skvěle honorované funkce, že grafická stránka našeho měsíčníku dosáhne nebetyčných výšin. A nejen to GV jde s dobou a má v některých textech zabudovány videopřílohy, využívejte je.

Vydavatelská filozofie GV obsažená ve sloganu Člověk, který si hraje, zůstává člověkem by se také dala parafrázovat tak, že ne práce, ale hra přispěla k polidštění opice. Chceme si spolu s vámi hrát se vzpomínkami, ale nejen s nimi. Budete vzdělávání Riesovou rubrikou Trocha historie nikoho nezabije. DzA (dnes již KČS) se chystá v rubrice Glosování pravidelně vyjadřovat ke každodennímu dění kolem nás. Od ledna se můžeme těšit na cestovatelský seriál Novosvětská aneb Reportáž psaná na ohlávce, ke kterému již dnes nabízíme chutney předkrm v Ilonině článku Amerika. Centrem pozornosti dnešního vydání nemůže být nic jiného, než listopad 1989.

Budte v naprosté pohodě při čtení dnešního Gévěčka a chystejte si příspěvky do prosincového čísla, které vyjde 15. prosince, tedy mezi Mikulášem a Vánocemi.

(KČS)

GÉVÉČKO BLAHOPŘEJE K NAROZENINÁM

Milan Mládek

*** 2. listopad 1940**

75

Z Rakovníka není jen bývalý ministr Chládek,
ale, a to především, náš kamarád Milan Mládek.
Čas, ta děvka stará, strašně letí,
Milan včera jinoch a dnes je mu třičtvrtě století.
Když je nejhůř Alena přiloží obkládek.

Milan začal v Ellbogenu,
ale jen co poznal Alenu,
do Sokolova města měst zamířil
a populaci záhy o dvě děti rozšířil.
Vyhrál to Milan, že za ženu má právě Alenu.

A že v ÚSTAVU jsou všichni lidé správní,
má tu i Milan své pevné číslo inventární.
Elektrokatedra je jeho domovinou,
nikdy by ji nevyměnil za žádnou jinou.
Hodně zdraví přejí kamarádi,
dokud jsou svéprávní.

GÉVÉČKO

CO V GÉVÉČKU Č. 2 NAJDETE?

Mrkněte níže na obsah

Vzpomínky na listopad 1989²	6
• Pochod amerických námořníků (<i>Karel Černík</i>)	6
• Na paragrafu (<i>Ilona Horáčková</i>)	7
• Listopad mi začal už v srpnu (<i>Pavel P. Ries</i>)	7
• Čas mne naučil pokoře (<i>Karel Ivan</i>)	8
• Masakr příslušníků SNB na Národní třídě (<i>Olin Horáček</i>)	9
• Listopad '89 očima, ušima ... i srdcem (<i>Pavel Janus</i>)	10
• Vzpomínky? Snad na budoucnost. (<i>Eva Maršíková</i>).....	11
Nezapomenutelný kantor¹	12
• Olaf a Buchholz (<i>Miloš Hubáček</i>)	12
Amerika aneb Novosvětská + Supersyntéza³ (<i>Olinovo kvarteto + KČS</i>)	14
Mini CéVéčko¹	16
• Těch pár let probělo jakoby mi je někdo ukradl (<i>Standa Jedlička</i>)	16
• Opustíš-li mne, nezahynu – opustíš-li mne, zahyneš (<i>Pavel P. Ries</i>)	17
• Dělán jen kdy chci a co chci (<i>Václav Franče</i>)	19
Trocha historie nikoho nezabije¹ (<i>Pavel P. Ries</i>)	20
• Kam zmizelo 300 let?	20
Náš školní výlet¹ (<i>Karel Černík</i>)	21
• Také hlídáte, soudruhu?.....	21
Bazar opotřeбенých vzpomínek¹ (<i>Standa Jedlička</i>)	23
• Jak jsme spluli Ohři aneb proč bychom se nenamočili (<i>Standa Jedlička</i>)	23
• Spanilá jízda do Němec aneb cyklotoulky (<i>Milan Karafiát</i>)	24
Hlášení školního rozhlasu¹ (<i>Pavel Janus</i>)	26
• Prázdninové říjnové hlášení s povzneseně sváteční náladou	26
Glosování¹ (<i>Karel Černík</i>)	27
• Děni ve světě i naše, naposledy glosováno z Aše	27
Reportáž psaná na procházce aneb člověk míní a doba mění³ (<i>Pavel Janus</i>)	29
Máš-li cosi na duši, svěř se tetě Iluši¹ (<i>Ilona Horáčková</i>)	31
• Na dopisy čtenářů reaguje především Ilonka	31
Na poslední straně¹ (<i>Karel Černík</i>)	34
• O abonentech a stavu předplatného	34

(1) Stálé rubriky (2) Téma měsíce (3) Volné téma

Tiráž

Toto číslo Gévěčka vychází v elektronické podobě 23. 11 a v tento den je distribuováno abonentům na jejich e-mailové adresy.
 V tištěné podobě vychází 24. listopadu 2015 a je rozdáno abonentům ve stejný den v restauraci Koruna v Sokolově.
 Majitel, vydavatel a šéfredaktor: Karel Černík, generální šéfdesigner: Pavel P. Ries.
 Redakční rada: Karel Černík (*KČS – dříve DZA*), Ilona Horáčková (*IhP*), Pavel Janus (*PjŘ*), Pavel P. Ries (*PpR*).
 Adresa redakce a kontakt: někde v Sokolově.

VZPOMÍNKY NA LISTOPAD 1989

To všechno vodnés' čas...

zpíval ke konci šedesátých Waldemar Matuška (a některým z nás nebylo ani třicet). Já sám poučen o relativitě času ze Standových hodin fyziky, kterým jsem přes filtr kabinetních dveří naslouchal dlouhou řadu let, dobře vím, že vzpomenout si, je leccdy proces velice namáhavý. Pravdou ovšem také je, že poslední dobou si vzpomenu spíše na to, co bylo před čtvrt stoletím, než na to, co jsme měli dnes k obědu. Předpokládám, a myslím, že se příliš nemýlím, že řada z vás je na tom obdobně. Tak proč nevyužít téhle přednosti nás gerontů, a nevrátit se do podzimu 1989.

Po schválení tohoto námětu v redakční radě, dostal každý její člen za úkol přesvědčit alespoň tři vysloužilce a tuhle vzpomínku z nich vydolovat. Celkem samozřejmě všichni redaktoři pochopili, že: *Verba movent, exempla trahunt* a jejich vzpomínky najdete šlapat v čele pelotonu. Jak se nám záměr podařil, kdo všechno se uvolil k tématu vyjádřit, o tom se můžete přesvědčit na následujících řádcích. Když je řeč o řádcích, tak zadání znělo: minimálně 10 řádků a maximálně řádků 35. A teď nám to můžete spočítat.

Pochod amerických námořníků

Karel Černík

Říjnový prolog - v pátek 20. října 1989 je mi 50 let. Oslavu odkládám o den, na sobotu 21. – to se žení můj starší syn Robert. Vyčerpán oslavami obojího odjíždím spolu s manželkou v pondělí 23. října, poprvé a jak

se zdá naposledy v životě, na tři týdny do lázní.

Listopad – poslední týden našeho lázeňského pobytu padá berlínská zeď a dráták v našem

luhačovickém lázeňském pokoji k našemu velkému překvapení náhle spustí v pátek 10. listopadu večer Pochod amerických námořníků. Už to praská! Honem domů.

O týden později, pátek 17. listopadu Národní třída a v Sokolově všichni přepínáme mezi ARD a ZDF. A je to tady.

Víkend v Aši všichni přilepení u TV, a zase ARD, ZDF a bavoráci. Následující týden vedle německých TV stanic už i československá TV a také založeno OF učitelů sokolovského okresu s centrem na naší škole. Pondělí 27. listopadu při generální stávce poprvé mluvím spolu s ostatním z OF k tisícům demonstrantů na sokolovském náměstí. Jako jediný mám bílé vlasy a v ruce žádný papír.

A nasedám na kolotoč, který opouštím až na konci prvního roku nového tisíciletí.

Dopsáno, zasouvám do kompu oblíbené CD „The World's Greatest Marches“, a přehrávám si „The Marines' Hymn“ – do smrti bude pro mne spojen s plyšákem.

(KčS)

Na paragrafu

Ilona Horáčková

První zápal plic, druhý, třetí... zařazení do "školky kašlavy"... tak to vypadalo s dvouapůlletou Klárkou na podzim roku 1989... Zákonitě mě tak dějinný zlom zastihl "na paragrafu"... Mezi jejími recitacemi pasáží z Maxipsa Fíka a Macha a Šebestové a zpěvem prvních hitů skupiny Lucie se mnou sledovala všechny dostupné televize tehdejšího SRN, stejně jako šumící Hlas Ameriky a Svobodnou Evropu...

Kamarádi nám pevnými linkami volali informace z hlavního města, protože oficiálními kanály šlo úplně něco jiného.

Vzpomínám především na telefonát kamarádky Evy v úterý 21. 11. 1989 časně zrána: "Kupte si Mladou frontu, na titulce je Kubišová na balkóně Melantrichu!" To jsme ovšem neznali zákonitosti tisku - od večera se tiskly regiony, na ty ještě chyběla odvaha a bylo příliš času poslat je do stoupy, tak si odvážní zaměstnanci MF troufli vyměnit foto a text až k ránu do praž-

ského vydání. My jsme v té naší naší super novinku o čističce odpadních vod v Horním Jelení.

A jeden z nejkrásnějších zážitků? Vedle těch, které popisuje Karel, mám ještě jeden - ve středu 29. 11. večer jsem šla do Horňáku na francouzštinu, vrátný bočního vchodu měl puštěné rádio a z něj jsem si poslechla, že Federální shromáždění ČSSR vypustilo z ústavy článek o vedoucí úloze KSČ ve společnosti. Jednohlasně, jak jinak, na to přece měli školení!

(IhP)

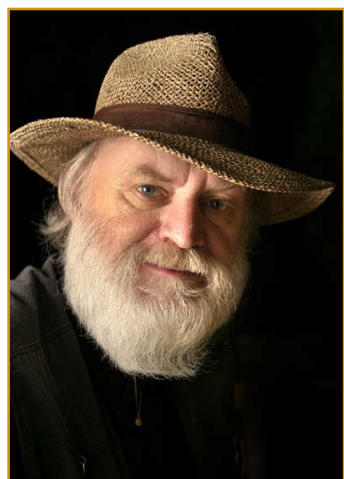

Listopad mi začal už v srpnu

Pavel P. Ries

Stejně jako Karel Černík, mám vzpomínky na 17. listopad 1989 spojeny s jistou předehrou.

Psal jsem tehdy občas do vám jistě všem známého časopisu Téčko.

S jeho šéfredaktorem Vladimírem Petříkem jsem seděl v redakci v Krakovské 8 a domlouvali jsme můj nový článek. Bylo to v srpnu 1989 těsně poté, co Téčko vydalo legendární kritický článek Miloše Zemana Prognostika a přestavba. Šéfredaktor neměl na mne moc času,

protože měl být za hodinu na ÚV KSČ, kam si ho za uveřejnění tohoto článku předvolali na koberec. Možná si vzpomenete na perly, kterými Zeman ve svém článku tehdy hýřil a které jsme si v textu podtrhávali a pro jejich aktuálnost a vtipnost citovali, jako třeba takhle:

„Podobáme se maratónskému běžci, jemuž soupeři už zmizeli za horizontem, takže se můžeme optimisticky domnívat, že je včele závodu. Není dobré gratulovat si, že jsme o něco popoběhli, zvláště když si nejsme jisti, zda jsme ještě na trati.“

Ptal jsem se šéfredaktora, kdo to je ten Zeman? Řekl mi, že je z Prognostického ústavu a že se jedná o člověka s největším u nás naměřeným IQ. Jako by mi v očích četl otázku, co to znamená, dodal, že je to až zrudné a nebezpečné.

Čas oponou trhl a za dva měsíce došlo ke známé události na Národní třídě a k nám do školního TV studia Průmyslové školy Na Třebešíně hned ráno přišli dva studenti z 3. ročníku, kteří byli zároveň členy mého filmového klubu. Chtěli mluvit se mnou a ptali se, jestli by bylo možné namnožit ve studiu záběry ze zásahu VB na Národní třídě, které mají od kamaráda. Šéf studia Ing. Šamonil byl sice v KSČ (povinně, jinak by studio nemohl vést), nebyla to ale žádná svízně. Byl to férový chlap – dodnes jsme přátelé. Množení na VHS kazety pak jelo ve studiu na tři směny po dobu několika dnů. 18. listopadu se to dalo kvalifikovat, jako velká odvaha a to

především ze strany šéfa studia. Samozřejmě, že ten večer jsme stáli oba dva a další kolegové ze studia na Václavském náměstí a točili první demonstraci. Kolegové ze školy a studenti nám dělali zeď, protože nebylo vůbec jisté, že nás estébáci neseberou i s drahou technikou. Točili jsme i další dny, kdy se do Prahy začali sjíždět milicionáři a nikdo nevěděl, zda nezasáhnou. Československá televize byla několik koňských délek za námi a tak jsme natočili také první dvě legendární besedy v Semaforu, kde vystupoval i Miloš Zeman. Ty další pak už točila vzpomínající se ČST. Tehdy při natáčení v Semaforu nikdo z nás, ani on sám, nemohl tušit, že jednou povede vládu tohoto státu a posléze zasedne v sídle českých králů, vrávajíc s virózou nad korunovačními klenoty, že k nám bude hovořit vytríbeným jazykem z Lán a skupina Ztohoven mu za tyto a další excesy přinese až na Hrad novou prezidentskou standartu.

Často jsem si v souvislosti s jeho vystupováním vzpomněl na komentář šéfredaktora T maga-

zínu z roku 1989 k obřím IQ Zemana. Myslel jsem na to i 25 let od listopadu a mého sezení v redakci Téčka, když jsem s Milošem Zemanem, coby prezidentem ČR, natáčel vloni v dubnu rozhovor přímo u něj na Pražském hradě (video najdete zde: <http://1url.cz/e63L>).

(PpR)

Foto: Jarmila Karolína Riesová

Čas mne naučil pokoře

Karel Ivan alias MB

Měl bych a chtěl bych napsat pár řádků o tom, jak jsem prožíval listopad v roce 89. No! Když vzpomenu na onen čas, tak první, co mne napadne, je to, že mi bylo krásných, čerstvých 29let, kdy jsem v pohodě udržel myšlenku a na co jsem myslel ráno, v klídku jsem dal na papír večer. Pravda, dnes toho moc na papír nedávám.

Také mne hned napadne, jak jsme po maturitních plesech chodili nad ránem do rodiny Černíků a krom „šláftruňků“ přijímali zelnou polévku a nakonec končili ve vodorovné poloze. Všude, kde se dalo...Jednou jsem se ráno probudil v předsíni, kde jsem hlídal obuv a oděvy kolegů. Rád vzpomínám na lidi veselé, milé a férové... první kolegy.

Představte si, že také s úsměvem vzpomínám na lidi, kteří donášeli „vrchnosti“, kteří kuli pikle, vymýšleli intriky, jen aby zabránili, řekněme pokroku, který u nás pomalu, ale jistě dostával zelenou a odjížděl z křižovatky názorů, filozofií a dogmat. Mimochodem, ta „vrchnost“ ve valné míře o tyto anální horolezce moc nestála. Pravdou je, že dost velká část těchto nezajímavých a nechytřích lidí dostala bohužel čas, ve kterém si mohla rozmyslet, kterým směrem vane vítr a jaký plášť si do toho počínajícího větříku obléci.

Založilo se Občanské fórum, a kde se vzali, tu

se vzali, lidé, kteří dříve oblékali dres juniorky KSČ. Lidé, kteří, například mne nechťeli pustit

jako nežádoucího do naší školičky a chtěli mne poslat na vojenské cvičení. Klíče vytáhli i oni dobrovolní informátoři a v davu s klíči bylo možné spatřit i „mé estébáky“, kteří mne „chránili“ v době rozkvětu listopadu. Opravdu se směji, když vzpomenu, že v době OF se angažoval kovaný svazák, který se později stal farářem

nějaké církve, či sekty. Pak fotbalovým funkcionářem a pak - pak už nevím - hledala jej policie.

A k tomuto ještě dodám. Někteří z těchto - jak je nazvat ... ehm!!! - jsou dnes váženými podnikateli, váženými politiky. Je zajímavé sledovat vývoj člověka, který kdysi zarytě hlásal něco, potom jezdil pást své stádečko „holek bez nadváhy“ do „Frantovek“ a dnes je váženým politikem. Nezávidím, neřeším, jen „tak nějak“ chci říci, že jsem v listopadu 89 potkal i lidi, kteří si stáli za svým, nikdy nikomu neublížili a stejně byli na pranyři.

Setkal jsem se s lidmi, kteří převlékli kabáty a využili většiny nedostatků demokracie ... a jestli neumřeli, parazitují dodnes. Také jsem poznal velice schopné lidi, kteří se díky událostem po-

stavili na vlastní nohy a i po mnoha pádech se „někam“ dostali. Jak v politice, tak třeba i v podnikání.

Poznal jsem hodně lidí, mnoho osudů a příběhů, poznal jsem různé povahy a charaktery. V „devětaosumdesátém“ jsem žil, pracoval a vnímal pokrok, ale i pády. Ale řekněte sami! Je na tom něco zvláštního? To je prostě život. Žil jsem a přijímal věci, které přišly, a řídil se srdcem. Nevidím na tom nic zvláštního a věřte, že žiji pořád stejně. Jen jsem se po mnoha životních kotrmelcích trochu poučil a s přibývajícimi roky na krku pochopil jedno slovo a tím je pokora. Jak to souvisí s rokem 89? Je fajn si to přebrat „tak nějak“ vždy podle sebe. A tyto řádky píši ráno, protože večer bych už nevěděl, co jsem chtěl a měl napsat.

Masakr příslušníků SNB na Národní tř.

Olin Horáček

Jsem na tom s tou pamětí dost bídne, ale s tímto argumentem v tomto gerontologickém spolku (nebo spolku gerontů) - asi neobstojím - takže si po 5 plzničkách začínám vzpomínat na jednu příhodu - bylo to určitě v pondělí, ovšem nevím, jestli to bylo právě 27. listopadu 1989 - každopádně ten den proběhla dvouhodinová generální stávka - ale té jsem se účastnil jako aktivní divák, protože jsem měl vyučování až po 14. hodině - takže moje stávkování se na chodu národního hospodářství nijak neprojeвило!

Odpoledne jsem učil „večerňáky“ a matematiku jsme moc neprobírali, spíše jsme probírali celkovou situaci, každý vyprávěl, co viděl, slyšel apod.

Na 18:00 byla svolána beseda se soudruhem ing. Pavlasem (myslím, že se tak jmenoval, ale ruku do rozpáleného fritáku bych za to nedal) z GŘ HDB, který nám měl objasnit celou situaci a uvést věci „na pravou míru“, případně nám tlumočit stanovisko místní organizace KSČ. Sešli jsme se v jídelně a myslím, že soudruh Pavlas trochu přecenil své síly (nebo mu to nařídila strana, netuše o jaký úkol se jedná). Stejně to už měli sečtený, ale to jsme ještě nevěděli jistě!

Přišla řeč na 17. listopad a na masakr studentů - kdy nám soudruh Pavlas barvitě popisoval, jak studenti zaútočili na poklidné jednotky SNB a masakrovali lešenářskými trubkami nebohé příslušníky... Vyprávění to bylo zajímavé, ale upřímně řečeno zanikající ve všeobecné vřavě nesouhlasu - když v tom jeden student vykřikl, že se na to přece můžeme podívat, že má vi-

deokazetu z Prahy - neboť jeho bratr studuje vejšku a že mu ji přivez! Všichni jsme to jedno-

hlasně schválili - když tu soudruh Pavlas vykřikl vítězoslavně, že to nepůjde, že nemáme video-přehrávač - ale to se opět mýlil - netuše, kde se ocitl - my jsme v té době již měli učebny vybavené televizory s videorekordéry - tady to soudruzi podcenili hodně silně! Pak nás chtěl soudruh Pavlas zastavit, že to jistě není schválené video, že to bude určitě nějaký podvrh, ale to už jsme ho totálně převálcovali - do 5 min. jsme měli nainstalované video a už jsme všichni viděli na vlastní oči, jak to bylo! Soudruh Pavlas ještě namítal, že na OV KSČ jim pouštěli úplně

jiné video, ale nakonec to vzdal a ač se chtěl nenápadně vytrátit - odcházel s ohlušujícím pískotem. Myslím, že to jeho vystoupení zafungovalo výborně - ale asi ne tak, jak si on představoval.

Nakonec mu ten pískot asi dlouho v uších neznel - záhy se stal ředitelem nebo šéfredaktorem Sokolovské jiskry - nebo jak se to tehdy jmenovalo? A asi to nějak doklepal - možná i vystoupil ze strany - nevím, pak jsem ho už dál nesledoval...

Listopad '89 očima, ušima ... i srdcem

Pavel Janus

Ať si kdo chce, co chce, říká, ať si mamka slzy utírá, listopad byl ... a bude. Myslím tím roční období. S tím to obdobím je ale spojena jedna nevšední a významná událost v dějinách naší středozemě, rozuměj země

ve středu Evropy. Ono není vůbec jednoduché být středem něčeho, nebo uprostřed čehokoliv. Fyzici by o tom mohli povídat. Taková koule, resp. její střed, je pod velkým tlakem. Čím větší objekt, tím je tlak větší. Prý i teplota.

U nás v Čecho Slovensku, který byl středem (a je to vidět hned na dvou místech po cestě do Chebu) Evropy, byl opravdu cítit velký tlak. Ani s tou teplotou to nebylo od věci. Ta studená atmosféra, přerůstající do horkých aktivit probublávala Pevnou hrází socialismu a míru. Tak jsem to tehdy měl.

Pamatuji se na dobu, kdy mi ani táta nechtěl odpovídat na všetečné dotazy z nevinného dětského „Ábíčka“. Co kdybych někde něco řekl. Už tak si toho moji rodiče před „oním listopadem“ užili až příliš.

Pamatuji se až moc dobře, když jsem před maturitou přišel za Karlem Černíkem s tím, že bych si chtěl podat přihlášku na vysokou. Vysvětlil jsem mu to, co dobře věděl. Táta byl vyvrhel společnosti, protože měl kdysi názor. V podstatě se nedalo postoupit o stupínek výše, bez onoho palce nahoru, který trčel z okna KNV... a jemu podobně orientovaných institucí.

Táta mi v 16 letech umřel (vlastně byl popraven) protože mu osvěcená a vyvolená strana odmítla nechat operovat srdce. Šlo to, ale pokyn byl jasný, resp. pokyn nepřišel. Karel Č. mi tenkrát ve své učebně v prvním patře řekl: „všechno špatné je k něčemu dobré“.

Možná už tehdy jsem začal vyhlížet nějaký imaginární listopad. Prostě jakýkoliv měsíc, který by byl stejně barevný a hřejivý jako to jaro před dvaceti lety.

Po maturitě už na vysoké, skoro „natajno“. Přišlo mi to jako sen, když jsem se rozhlédl kolem sebe. Kluk ve velkém městě. Rok utekl a já si to nějak nestačil ani užít. Když si to vybavuji zpětně, asi jsem doháněl vše, co měli gymnazisti nacvičené dopředu.

Pak říjen druhého roku, pak listopad.

Divný měsíc, kdy jsem jako systémová Jiskra, Pionýr a Svazák zpočátku nechápal, co se děje kolem. Obrovské pnutí trhlo všechny švy, které měla má studentská halenka. Děly se věci, kterým se podivuji i po čtvrtstoletí skoro nevěřím.

Kantorka, která nás odpoledne ve čtvrtek pravidelně zdržovala na hodinách ateismu, nás napřesrok zdržovala ve středu odpoledne na hodinách náboženství. Nikdy jsme s klukama nedošli k výsledku, kolik cm měla v pase. Bylo to ale rozhodně přes metr třicet.

Studenti si mohli diktovat, kdo bude a nebude na katedrách.

Vzpomínám s úlevou i na to, jak v neděli 19. listopadu 1989 přijeli kluci na kolej. Vyprávěli do detailu, jak dostali v pátek na Národní třídě po zádech obuškem. Všude toho bylo plno.

Plno hluku, zmatku, alkoholu, odhodlání, odvahy, plánů. Tak jsme vyrazili do hospody.

V pondělí jsme po probdělé noci šli do školy až kolem oběda. Měli jsme nějaký sport a to jsme „museli“. Ono ve dvou, třech, se dá těžko hrát fotbálek. Dělalí jsme si legraci z toho, že jsme tu stávku zahájili my. Pak už jen služby na chodbách, vyjíždky do okolí (já jezdil směr Litice a málem jsem několikrát dostal přes hubu od spokojených starousedlíků, když jsem vylepoval, rozdával, ... a kdoví co ještě).

A pak už to šlo ráz na ráz.

Změna osnov, změna poměrů, výměna lidí na katedrách (vrátil se nám Vlastík Zwiefelhofer). A my jsme si užívali čerstvých plodů něčeho

nového. Vše pak nějak sílilo a nakonec jsme byli rádi, že jsme v klidu a bez poblouznění absolvovali. Nikdy jsem už potom nezažil takovou spolupráci žáka a učitele. Dodnes si toho vážím a bezprecedentně vzpomínám.

Taky jsem hodně jezdil. Bez povolení, bez doložek. Za rok jsem projel třeba dvacet zemí. Psal si deníčky z cest a četl knížky, které se tak nějak začaly objevovat.

Jen jsem to nemohl prožívat s tátou. Ten totiž pro můj listopad udělal asi úplně nejvíc.

(PjŘ)

Vzpomínky? Snad na budoucnost.

Eva Maršíková

To se snadno řekne vzpomínky na listopad, ale vzpomenout si. Přes dvě desítky let jsou pryč, a navíc to bylo tak hektický a emotivní, že si vlastně tak úplně ani nevzpomínám. Byla to euforie a přinesla změny, které jsme tehdy určitě s nadšením vítali. A dnes? Přehodnocuji a přehodnocuji. Mám snad v hlavě nějakou navigaci.

On ten listopad vlastně odnesl i ty v něčem hezké časy, kdy jsme byli takoví semknutí, odbojní a vzdorovití – většina pedagogického sboru. Nemělo to s námi vedení lehké. Nebo ne? Něco zůstalo – dříve jsme ne všechno mohli říkat nahlas. A ejhle už je to tady zase, něco se nemá říkat hlasitě, má se držet politická linie. Třeba chcete změny ve školství? Jste přeci odborníci, něco navrhnete, ale pozor, školy nerušit a obory vlastně také ne. Aha, tak jaké změny? Vidíte žádné vzpomínky. Jen se člověku honí hlavou to, co by fungovat mohlo a nefunguje. Ještě, že je mi dobře mezi většinou lidí v pracovním kolektivu. I když někteří také překvapili. Ale většinou máme podobné názory, přístup k práci i k legraci a člověk si myslí, že je nějak užitečný. Asi blbost, co? Tolik jsme věřili, že exhejtman Pepa pohne školstvím v kraji a nasměruje ho tam, kam je třeba. Vůbec jsme si nepřipouštěli myšlenku, že by se toho nechopil. Bohužel to nejhorší se stalo skutkem, nedělalo se vůbec nic. Větší potenciál pro změny už asi nebude.

V poslední době se dost často přemlouvám, jen nebýt negativní a pesimistická. Není to přece zas tak hrozné. Jenže mohlo by to být o TOLIK lepší. Zkrátka si asi musíme počkat, být trpěliví, to, co by šlo rychle, snad přijde, ale když my zkušenosti už nemáme tolik času a trpělivosti. No

co, hlavně že není ještě hůř. A když bude, pak se mi třeba začnou ty vzpomínky vybavovat. Myslím, že jsem na ně ještě moc mladá. Žel, když jsem se nedávno nechala vyfotit na nový pas na MěÚ, nemohla jsem pochopit, kdo to z té fotky zírám. To byla řacha. Pozitivní je asi to, že skutečnost může být třeba krapet lepší. Těší mne, že v tom nejsem sama. Čeká to všechny a to je asi to jediné spravedlivé na tom božím světě.

NEZAPOMENUTELNÝ KANTOR

Preludium

Nahlédnete-li do Klimešova slovníku cizích slov, to ti starší, nebo zadáte-li do internetového prohlížeče, to ti mladší, cizí slovo preludium, nepochybně zjistíte, že jde o slovo, které má více významů. My jsme si vybrali tento: *instrumentální úvod k cyklické skladbě*, jednak proto, že autor odvážně mluví o prvním příběhu, předpokládáme optimisticky, i když s notnou dávkou všudypřítomné skepse, že další budou následovat, druhak proto, že v textu se objevuje autorovo vychloubání absolvováním konzervatoře. Pravda jen lidové a navíc taneční.

Ale dejme slovo autorovi, který se pokusí uvést čtenáře do minulosti prvního československého vesnického kantora, jak sám, nevzdělanec zapomínající na Raisovy Zapadlé vlastence, tvrdí. Pravdu má jen v tom, že když je řeč o Bochově, jde skutečně o vesnici.

(KČS)

Olaf a Buchholz – první setkání

Miloš Hubáček

Vše začalo na střední škole elektrotechnické v Plzni. Coby syn živnostníka-krejčího jsem se pokusil o to, abych dostal maturitní vysvědčení na střední škole ve velkoměstě Plzni. Otec chtěl, abych byl krejčí, matka s ním sváděla urputný boj, aby tak nebylo. A tak jsem začal studovat energetiku (později jsem byl nucen po hrubém fyzickém nátlaku inženýra Frančeho podepsat prohlášení, že jsem chtěl

Miloš Hubáček
Ve své době lamač
dívčích srdcí

být strojařem). Kromě tohoto zaměření jsem od 14 let tajně chodil do hospodského sálu v Bo-

chově, kde jsem trénoval taneční figury. Protože jsem byl „velký dřevo“ absolvoval jsem v plzeňské Besedě třikrát základní i pokračovací kurzy, začal jsem chodit k baletákovi Kydlíčkoví do tanečního souboru. Vymetal jsem každé zábavy, čaje a předtančení. Ještě se někdy později zmíním o tom, jak jsem se seznámil s maminkou Olina Horáčka.

Jako syn „nepřítele“ režimu jsem nesměl studovat vejšku, takže po praxi ve škodovce jsem nastoupil na 2 roky do automobilní ŠDŽetky (škola důstojníků v záloze) do nedaleké Nitry. No a po devíti měsících jsem byl převelen do karlovarské divize, kde se losovalo kam na dalších 15 měsíců. Vylosoval jsem „kantořinu“ na poddůstojnické škole v Podbořanech (zaměření opravárenská činnost u automobilního i tankového pluku). Dnes to mohu říci: Třeste se imperiálisti, Miloš to jistí! V této škole musela být vojenská disciplína, to mě zůstalo dodnes.

Po vojně pak konečně studium na vejšce v Plzni, kam jsem odešel i se svojí láskou z podbořanského gymplu. A kam po studiu?? Sestra učila na učňovské škole ve Varech, to byl příklad a hlavně ty prázdniny. Zašel jsem na KNV v Plzni a nabídl svoje služby. Chtěl jsem Vary, oni mně nabídli Sokolov. Proboha ne, to bude pouze přestupní stanice, taková díra!! A už jsem tady 46 let. A protože jsem rok poté končil studium na lidové taneční konzervatoři, řekl jsem si, že budu mít „mladý materiál“ i pro tuto činnost. Jelikož vyřazení absolventů VŠ bylo až 15. září, zajel jsem se koncem srpna představit na Odborné učiliště strojírenské do Sokolova a domluvit podmínky nástupu. Ředitelem tohoto

„ústavu“ byl tehdy již nemocný Jarda Špaček, zástupcem pro teoretické vyučování Karel Černík. A tady začíná můj první příběh.

Skladba první, seznamovací

Koncem srpna 1969, v období opravných zkoušek, mě přijal na první audienci Špačkův zástupce Karel Černík. Po nezbytných formalitách mě, na závěr, překvapil touto otázkou: „Pane inženýre, nemáte tak půl hodiny čas?“ „Proč?“, ptám se udiveně. „Víte, u nás jsou reparáty a jeden z vašich budoucích kolegů zkouší technologii, kterou budete učit. A nemá komisi, což je nepřipustné. Zkouší sám. Zaklepejte, prosím, naproti.“ Tam měl Standa Jedlička kabinet a třídu. On se, na rozdíl ode mne, nikdy nestěhoval. „Představte se a řekněte, že vás posílám do zkušební komise. Upozorňuji vás, že je velice vznětlivý. A poznáte ho, má dost velkou pleš, říkáme mu Olaf“

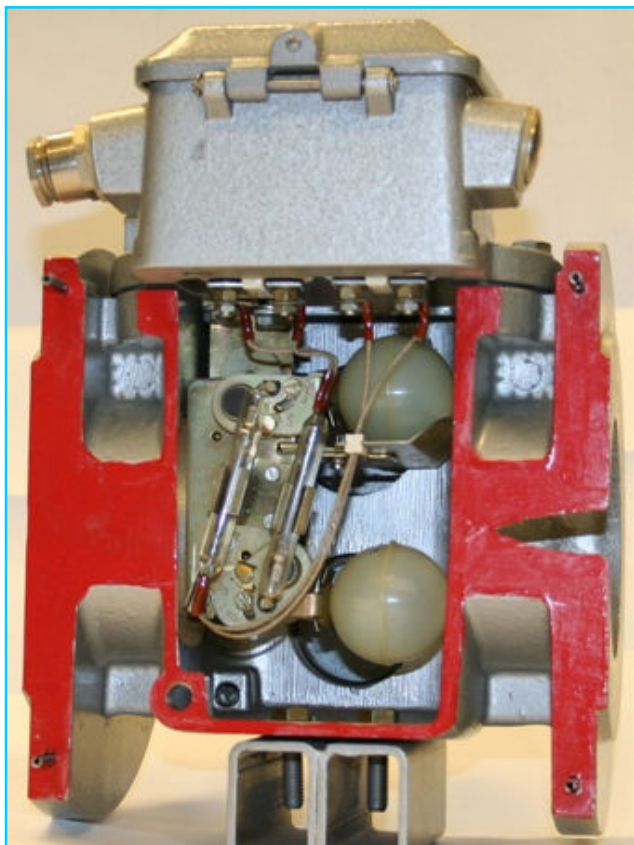
I stalo se. Zaklepu. Než jsem stačil něco konstatovat, zaznělo od katedry: „To je dost, že jdeš! Kde si se flákal?“ Jak to, že mě zná a tyká

mi? Nevadí. Přijímám hozenou rukavici! „Vzadu jsou papíry, podepiš se, diktuji otázky! Jo, ty nemáš ani tužku? Jak to chodíš na opravy?“ Půjčí mně neořezanou tužku a diktuje: „Za prvé zkratky na vypínačích vn a vvn. Za druhé Buchholtzovo relé. A za třetí materiál pro průmyslové elektroinstalace.“ Tak to jsem přímo v prdeli. Začnu první otázkou. To bych zvládl, vyjadřuji se formou diferenciálních rovnic. Druhá otázka mně nic neříká. Třetí otázka nic moc, ale přesto něco napíši. To bude průser. Po deseti minutách se zvedám a jdu ke katedře. „To už jsi hotový? Ukaž!!“ Předkládám svoji přípravu. Zírá do ní a začíná mu naskakovat pot na pleši. „To že jsem učil, odkud to máš?“ Mlčím. „Kde máš Buchholtze? A jak se vlastně jmenuješ?“ Prozrazuji se! „Pane kolego, jsem nový učitel technologie, váš nový kolega, který bude od září učit tento předmět“. V této chvíli se Standa orosil nejenom na čele. Takže jsme potom společně odzkoušeli další dva učedníky tehdy už „mojí technologii.“

A závěr? Začali mi říkat BUCHHOLZ!

Poznámka redakce

Buchholzovo relé (podle Wikipedie) respektive plynové relé je specializovaný elektromechanický přístroj (jistící zařízení), které prostřednictvím dvou plováků detekuje přítomnost (hladinu) plynu vyvíjejícího se z olejové náplně výkonového transformátoru.

Starej Buchholz nemohl ani tušit,
jak s ním jednou do učedníků bude Miloš bušit.

Bušit surově a hlava nehlava,
tahle z Bochova venkovská náplava,
co nemohla, co je plynové relé ani tušit.

Tepřve pod odborným Olafovým dohledem,
mohl s jakýms takýms přehledem,
relé, o kterém neměl ani tušení,
drze využít k odbornému prsení.
Stále sledován Olafovým uštěpačným pohledem.

Amerika jako ouvertura k připravované NOVOSVĚTSKÉ V PODÁNÍ OLINOVA KVARTETA

ON THE ROAD

Upřímně řečeno, mysleli jsme si, že na stará kolena už jsme imunní vůči propagání pocitu, že bychom mohli žít někde jinde, než v české kotlině... Vydrželo nám to ještě v roce 2011, kdy jsme si dopřáli dva týdny prázdnin v New York City, i v roce 2013, kdy jsme cestu protáhli o týden a asi 2000 km po trase NYC – Philadelphia – Baltimore – Washington – Pittsburgh – Buffalo – Niagara Falls – Toronto – Montreal – Boston – NYC.

O posledních Vánocích to na nás ale přišlo... Dohromady století a v doprovodu Kláry a Šarloty jsme se vydali na Divoký západ. Přistáli jsme v San Franciscu a už tam se stihli zamilovat. Pak následovaly další cíle – Yosemite – Los Angeles – Hollywood – San Diego – Grand Canyon – Las Vegas – Death Valley – Sequoia Park a přes Silicon Valley a garáže HP i Steva Jobse zpátky do SF.

Magická a kam oko dohlédne a ještě dál liduprázdná kalifornsky zimní Route 66 nás okou-

zlila. Po sanfranciském City Lights Publishers opět kerouacovský dotek.

Zde se zrodilo Silicon Valley

Střet civilizace a divočiny byl překvapující, kdykoliv si Šarlotka přála vidět zvíře, nějaké se zjevilo... Ať už to byli mývalové hrající si u popelnic na kopci Twin peaks nad San Franciscem, více než tisíc tuleňů válejících se jeden přes druhého na molu 39 pod kopcem, šakali a jeleni v Yosemitejském národním parku, rypouši sloní dosahující délky 7 až 8 m na pobřeží a další a další.

Šarlotka „už byla také na fotbalu a hokeji“, chlubívá se... Na fotbal ji vzal Olin na derby Real vs. Atletico Madrid, na hokej pro změnu na NHL Anaheim – Vancouver. Sám si přitom vycucal pivo z kelímku brčkem a užužlal hot dog.

Protože dvě z rodiny chodíme na filmařskou školu, každá na jinou stranu fronty, bylo povinné navštívit Universal studios a Disneyland.

Berte prosím tuhle stránku včetně dvou dokumentárních fotografií jako závazný příslib, že v lednovém čísle Gévěčka začne na pokračování vycházet seriál reportáží zatím pod pracovním názvem Novosvětská v podání Olinova kvarteta (nebo by se vám vzhledem k tomu, že se budeme pohybovat také na Divokém západě – kovbojové, lasa, býci, rodea – více zamlouvala Reportáž psaná na ohlávce? V každém případě jména autorů zaručují skvělé čtení a spoustu dokumentárních fotografií. Velkoryse dáváme autorům čas až do třetího úterý v lednu...

(KČS)

SUPERSYNTÉZA

Místo doslovu k Americe

Vnější impuls nebo snad Boží vůle? Nebo potvrzení starého dobrého známého o důležitosti toho být na správném místě ve správný čas. Co by bylo Newtonovi platné sedět pod jabloní (správné místo) na jaře, kdy jabloně kvetou (špatný čas) místo na podzim (správný čas), kdy dozrálá jablka už jsou na spadnutí.

Ale konkrétně a k věci. Čtvrtek 7. října 2015 těsně před půlnocí (správný čas). Děda z Aše sedí u svého staříckého PC ovládaného windowsy XP (správné místo), když přichází Olinova (nebo snad Ilonina) Amerika. A potřebný impuls, evidentně z Boží, vůle je tady.

Děda ji vidí před sebou jako živou. Koho? Ji, s velkým „J“. Ji, jejíž bude děda otcomatkou. Ji – osobnost transliterární. Proč ne, když už existují transsexuálové, tak proč ne transliteráti? Proč by něco takového nebylo možné v době klonů a epigenetiky? Proč se zastavit u klonovaných ovcí, přestože chápu jejich význam pro parlamentní volby se všeobecným rovným hlasovacím právem? Proč v době, kdy se schizofrenici množí jak houby po dešti, nenastartovat procesy opačné, mnohem humánnější, proč nechat osobnosti postupně se rozpadat? Proč osobnosti a literární zvláště nespojovat, když jsou k tomu vytvořeny podmínky? Když to šlo za Chruščova s celinami, proč by to dnes nešlo s lidmi, jsem přeci o více jak půlstoletí dále.

A kdo, když ne já. A kdy, když ne teď. Strany jsou pro straníky, Gévěčko je pro všechny (vysloužilce). Představte si následující situaci. Čtyřlenná pražská, slušně situovaná, intelektuální rodina: padesátiletý otec se špatně skrývanými machistickými tendencemi ve svém chaotickém jednání, věkově odpovídající manželka maloměstského původu, která ač patří

k té stále více okolnostmi ruinovane střední třídě je plna dobra a trvá na principech, které absorbovala do svého osobnostního profilu v minulém století, je vůdčím elementem rodiny. Starší dcera, dnes vysokoškolačka před doktorem a mladší, z puberty se obtížně uvolňující středoškolačka se scénaristickými ambicemi. A tahle rodina se, ignorujíc Růžový palouček JAK, vydá na Divoký západ. A já majitel, vydavatel a šéfredaktor globálně známého měsíčníku je požádám o reportáž z jejich cesty.

Vidíte před sebou tu jedinečnou možnost vytvořit z této čtveřice jedinou literární osobnost, negaci čtyřnásobné schizofrenie jakousi mentální odmocninu ze čtyř. Osobnost, jejíž reportáž bude literárně ležet někde mezi Čapkovými Anglickými listy a Fučíkovou Zemí, kde dnes už znamená včera (nebo snad zítra?). Osobnost, jejíž malířský pohled na svět bude jedním okem Mikuláš Aleš a druhým Toyen. Osobnost na niž má stejný vliv Jiří Pehe, jako Petr Hájek. Osobnost geneticky namixovanou mnohem jemněji, než je Tomio Okamura. Výsledkem bude tvor renesančnější, než Leonardo či Jiří Trnka.

Tušíte vy vůbec, co se o té současné Americe můžeme dozvědět od talentovaného transliteráta (transliterárky)? DzA už s takovými literárními mutacemi začal již před lety (viz publicistický nebo-li dědův limerick) a při vši skromnosti velice úspěšně. Proč hned mluvit o odporném literárním mičurinismu či podvodných genových manipulacích, nechme věcem volný průběh. Ona si to, jak říkával můj otec, příroda už nějak přebere. Dějiny si beztak budou pamatovat jen to, že Darwinem literárního výběru druhů a osobnostní supersyntézy byl –

(KČS)

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

Dnes i prastaré tetky
mají s IT plotky.
Dřív než skončíš v hrobě,
ruče poříd' sobě
i jen tablet, buď lepší jak tetky.

Jasně, že jsi pořád cool,
nejsi starej ani žádný vůl,
Ať ti potomek v ALZE tablet koupí,
však ho brzy zdědí, neprohloupí.
Díky GÉVÉČKU je každý vysloužilce cool.

MiniCéVéčko

Těch pár let proběhlo jako by mi je někdo ukradl

Když se ke mě dostal páně Černíkův plátek, neváhal jsem a okamžitě mu napsal, co si myslím o podobných opileckých nápadech. Doufal jsem totiž (já bloud), že ho pár rozumných důvodů uklidní. Ale ouha. Zachoval se tak, jak se ke mě choval celých 40 let našeho soužití v kabinetě našeho ústavu, totiž seřval mě a dal mi příkazem povinnost se zúčastnit. Co naděláš? Kdyby ses třeba na hlavu postavil, grafomana nezastavíš.

Tak jsem si odepřel jeden z našich skvělých televizních seriálů, sedl si k tomu ďáblu vynálezu (myslím PC a ti, co mě znáte víte, že sním zacházím jak prase s mikroskopem) a zkouším sesmolit cosi do rubriky mini CV. Ale jak?

Těch pár let, co jsem z ústavu venku, proběhlo jako by mi je někdo ukradl. Prostě jsem si ani nevšimnul, že jsou fuč. Nic moc se za tu dobu u mě nestalo, pořád mám tu svojí starou manželku, bydlím tam, co dřív, mám tytéž zlovyky a koníčky, jen vnoučat přibylo (3k, 1h). Vedu klidný život spokojeného důchodce opečovávaného manželkou a tak jen občasné přerušení způsobené ztrátou, nebo oslabením některé tělesné funkce mi připomíná běh času. Ale co si budu stěžovat, jistě v tom nejsem sám. Jak v mé oblíbené básni J. W. Goetha, kterou si dovolím odcitovat v českém překladu.

*Rád vzpomínám, jak v mládí čase
každý z mých údů ohýbal se,
jen jeden ne.*

*Čas proměňuje fakta v bludy
v stáří mi tuhnou všechny údy
jen jeden ne.*

Jak dobře teď rozumím a chápu básníkovu vyznání. A to jsem ještě nepotkal Ulriku. Kde se ta potvora toulá?

Co dál? Snad bych ještě za zmínku stály mé bláhové sny, kterým jsem propadal při čekání na důchod a které se, tak jako všechny sny, nesplnily a o kterých mohu říci jen, že všechno

je jinak. Tak touha dostatečně dlouho spát každý den se vyrušila stařeckou nespavostí. Co je mi platné, že se nerozčiluji nad leností studentů, když mi chybí to vzrušení věčného boje s nimi. Tak se mi v noci k ránu někdy zdá, že jsem ve třídě, učím a nejde mi to. Už jsem asi všechno zapomněl (nejen ve snu). A maturitní zkoušku bych u sebe určitě neudělal.

A ten největší a nejdůležitější sen, sen o tom, jak se brzy ráno (asi v půl desáté) probudím. Obléknu se a s hůlčičkou v ruce se půjdu projít kolem našeho ústavu. Zastavím se pod okny našeho pavilonu a budu pozorovat oknem Karla, jak se namáhá vtlouci do hlav studentů pár jeho dějepisných lží. Krásná představa. Jen škoda, že se mi nikdy nesplní.

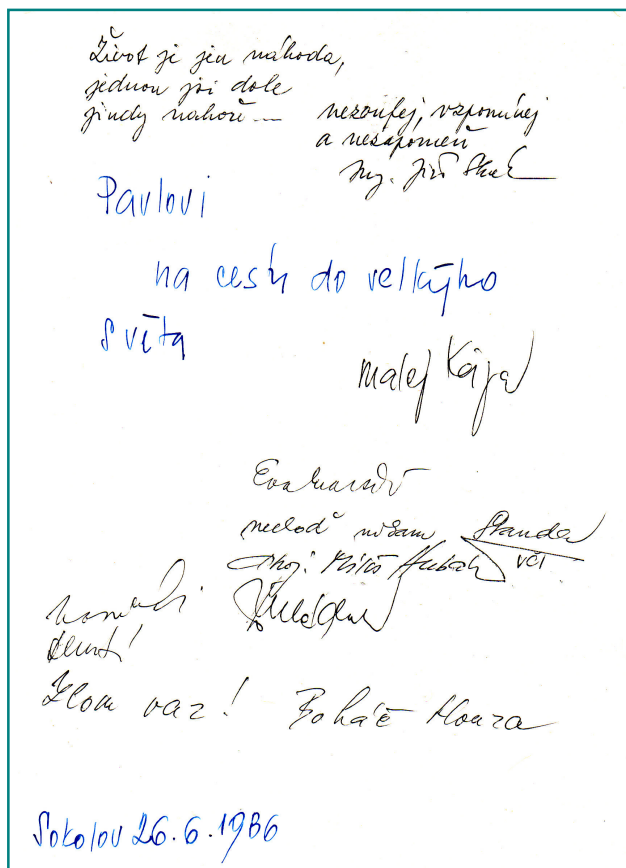
Standa Jedlička

* *

Opustíš-li mne, nezahynu – opustíš-li mne, zahyneš

První část tohoto známého verše jistě platí, neboť když jsem v roce 1986 opustil tehdy ještě SOU HDB Sokolov, tento ústav nezahynul a jak je vidět má se k náramnému životu i nadále.

Druhá část verše se na mé odejití do matičky Prahy nevztahuje vůbec, protože jsem nezahynul ani já, ba duch metropole mi šel k duhu. Učilištní loď, na které jsem se plavil nejprve 3 roky, coby prostý námořník a později, po čtyřleté přestávce, v důstojnickém sboru, se mi neopouštěla po 12 letech bezpečné plavby zrovna lehko, neboť jsem se loučil s druhy ve zbrani, mezi kterými jsem se cítil více než dobře. Ale můj velký kůň filmové dokumentaristiky netrpělivě hrabal kopyty, neboť neomylně vycítil, že v TV studiu SPŠ Na Třebešíně bude mít mnohem lepší podmínky. Ve třídě Karla Černíka jsme tedy poslední školní den udělali rozlučkovou párty, kdy mne kolegové na cestu do velkého světa kumštu vybavili krásnou publikací Česká secese a to i s věnováním. Knihu mám dodnes na čestném místě v mé knihovně a mnohdy jsem z ní čerpal. Je v ní stále založený i ten věnovací list, jehož kopii vidíte níže.

TV studio ve zmíněné škole bylo na tehdejší

dobu výjimečně dobře zařízeno, neboť sem bolševik vodil západní delegace, aby viděly, jak skvěle si stojí naše odborné školství a jak strana nelituje žádných peněz pro jeho vybavení. Fakt je ten, že opravdu studio s tímto vybavením bylo tehdy pouze na FAMU a v SPŠ Na Třebešíně. Bylo vystaveno jako samostatná jednotka s vlastním kinosálem a s možností vysílat odtud obraz do všech tříd. Poznámka pro kolegyni Ilonku, kterou jsem ještě neměl tu čest poznat osobně: škola v Panské po nás závistivě pokoukávala, ale kolegiálně jsme spolupracovali. Rád vzpomínám na legendu TV studia v Panské, pana Kabelku.

Při odchodu do Prahy jsem byl rok po rozvodu, ale dlouho jsem si svobody neužil, neboť na celostátním festivalu amatérské tvorby v Hradci Králové v červenci 1986 jsem potkal osudovou ženu, jistou Jarmilu Lejskovou z Olomouce. Ta měla za sebou vítězství jejího filmu na Mladé kameře a stejné střední vzdělání s maturitou v oboru slaboproud jako já. Jen jí bylo o 9 let méně a z její milé a sošné bytosti dýchala Morava. Zaměstnávala jí litovelská Tesla, ale nezdálo se, že by při tomto zaměstnání profesně klesla, spíše naopak. Všichni si dobře pamatujeme, že gramofony odsud byly velmi žádané a uznávané. Jak jistě uznáte, této popsané kombinaci se prostě nedalo odolat a tak jsme 14. 2. 1987 měli svatbu na zámku v Tovačově. Tehdy jsme ještě nevěděli, že to bylo na sv. Valentýna. Nevím zda za to může tenhle svatý, ale pokud ano, tak mu za tuhle holku z Moravy moc děkuju. Její technické vzdělání a stejný filmový kůň mělo za následek, že obsadila poslední volné místo asistentky v TV studiu Na Třebešíně.

Plat asistentů však nebyl ve výši platů učitelů a tak jsem ještě učil na půl úvazek předměty měření a regulace a materiály. To ale s podmínkou, že si doplním celý pajdák a nebo jinou vysokou školu. Škola potřebovala fyzikáře a tak jsem se drze přihlásil na Karlovu univerzitu na Matematicko - fyzikální fakultu. Můj profesor na stroje z SPŠ v Karlových Varech mne se svojí ženou, nevím jak, ale zřejmě za použití nějaké zvláštní energie, na zkoušky z matematiky připravil a já je v jakémisi polovědomí udělal. Fyzika problémem nebyla.

V květnu 1988 jsme čekali narození dcery Lucie. Nebylo problém přesvědčit mojí ženu, že dceru přivede na svět v Ostrově nad Ohří, kde

se tehdy rodilo speciální metodou podle francouzského porodníka Laboyera a nás ta metoda tak nadchla, že jsme se rozhodli natočit o ní výukový film. Jak se stalo, že nám neuvěřitelná baba, ředitelka Pražského ústavu pedagogického, kouřící doutníky a zapíjející je Burbonem, umožnila родit služebně a do porodnice i s technikou nechala zavést služební Volhou, je na samostatný příběh. Žil jsem v ostrovské porodnici týden a přitom asistoval s kamerou u porodu mé dcery a řady dalších porodů a z porodnice odvážel ženu, dceru Lucii a spoustu natočeného materiálu, tehdy již na videopásu. Z něj posléze vznikl můj první vzdělávací dokument Největší rodinná událost a já za něj dostal svůj první honorář za scénář a režii. Poté, co jej v rozšířené verzi koupilo Komenium i tantiémy za vydání. Dokument se dočkal vydání na cca 5000 kazetách a ještě před nedávnem mne prosila jedna profesorka z Palackého univerzity, zda nemám dokument v elektronické verzi na DVD, že ta její na VHSce se jí úplně rozpadla. Měl jsem. Následovaly poté další dokumenty, ale úplně na plný úvazek jsem se mohl věnovat této tvorbě až po listopadu 1989. Jak jsem jej v Praze prožíval, popisuji ve stručnosti v jiné rubrice tohoto čísla.

Po sameťáku jsem okamžitě ukončil mé studium na Karlově univerzitě, protože jsem zjistil, že nic mi není tak cizí, jako matematika a nešlo pořád podstupovat esoterické mimosmyslové nalévárny ing. Soukupa v Karlových Varech. Navíc přišel čas, že v TV a filmové branži nastal u nás stav, jako na Západě – ukaž co umíš a když to umíš, můžeš za to dostávat plat, lhostejno, zda máš FAMU nebo ne. Ze školního studia se stala samostatná jednotka, která svými vzdělávacími dokumenty vydělávala slušné peníze pro školu i pro nás. Dále to již vezmu letem světem:

1991 - Můj první větší dokument s hranými prvky byl životopisný snímek Josef Hlávka. O tomto tehdy zapomenutém staviteli a největším českém mecenáši jsem nejdříve napsal životopisnou monografii z iniciativy T magazínu a podle ní dokument pak natočil. Byl to také první můj dokument, který uvedla Česká televize a po něm byl odvysílán i dokument Největší rodinná událost. Jako vánoční dárek se nám narodil 23. prosince syn Vilém.

1992 - Na Třebešíně jsme iniciovali vznik festivalu výukových filmů Edukacio H. Dožil se jen dvou ročníků a byl smeten zásahem jednoho idiota na MŠMT, který prohlásil, že výukové filmy dovezeme levně ze zahraničí.

1993 - Spolu s šéfem studia zakládám Eduka-

tivní společnost, která v prvním roce své existence sdružovala všechna tehdejší pedagogická centra, školní TV studia a některé školy. Milan Mládek si jistě vzpomene, že učiliště v této společnosti zastupoval. Činnost ES taktéž ukončil onen blb na MŠMT. Mé jisté bohémství při administrativních úkonech zavinilo, že se ES uchovala ve spícím stavu až dodnes a od roku 2012 jsem ji, se souhlasem někdejšího prezidia, tedy i Milana, obnovil. Tady se můžete podívat, co v ní dnes vyvádíme:

<http://edukativnispolecnost.cz/>.

1998 – Dokončuji poslední dokument pod vlajkou TV studia Na Třebešíně a to časosběrný snímek o rekonstrukci Karlovarského divadla: <https://youtu.be/oh-ZzkbwIXU>.

1999 – Začala mi být kazajka školního TV studia těsná a já vyplul na širé mediální moře na vlastní lodi zvané Volná noha. Ve střídavě klidných vodách, ale i značně rozbouřených se na ni plavým dodnes. Čím vším mne tahle loď pronesla a co mi plavba na ni přinesla a přináší se můžete podívat zde: <http://fotovideo.ries.cz/> v případě, že byste se v dlouhých zimních večerech nudili a ani pro Standu by Česká televize nevysílala žádný skvělý seriál.

2009 – Stávám se zakladatelem a prezidentem Asociace sdružení pro ochranu a rozvoj kulturního dědictví. Po kauzách záchrany Karlova mostu a Kyselky se před námi třesou všichni developeři. Kvůli Kyselce jsem nežádoucí osobou v Karlovarském kraji pro primátora Karlových Varů, někdejšího hejtmana, druhdy mého kolegu z učiliště, Josefa Novotného a starostu Kyselky.

2013 – Před penzí ale v mladické nerozvážnosti, kterou mi schválil i Karel Černík, jsem se angažoval ve volbách za barvy Úsvitu přímé demokracie, abych již v lednu 2014, rychle tyto vody opustil. Nelituji toho, byla to škola k nezaplacení. Minimálně vím, že do těchto vod má loď již nikdy nezamíří.

2015 – Málem bych zapomněl! Dostávám lukrativní nabídku na šéfdesignera světového měsíčníku Gévěčko a místo v redakční radě. Jistě uznáte, že taková nabídka se neodmítá. Ještě mi nikdo nenabídl plat 60 minut za hodinu! Tím se dostávám finančně za vodu a zvažuji, jestli už dále nebudu žít jen z tohoto platu a strmě rostoucích akcí tohoto měsíčníku.

Pavel P. Ries (PpR)

Dělám jen kdy chci a co chci

Ve čtvrtek 14. ledna 2014 jsem ráno, poprvé jako pracující důchodce takže vím, co to je pracovat a pobírat důchod, a do konce ledna celých 15 pracovních dnů jsem to vydržel.

Ještě jednou chci poděkovat vedení školy, že mě odchod usnadnilo. Přestěhoval jsem se z bývalých Sudet zpět do rodného kraje nad Berounku. Dodnes jsem zdaleka vše nestihl udělat a vím, že ani nestihnu a ani po tom netoužím. Pouze máme novou střechu a krovy, protože to bylo v havarijním stavu a na vnitřku se pracuje a to velmi pozvolna - úměrně věku. Do dnešního dne žiji na vesnici v hezké přírodě a bez výrazných zdravotních problémů. Pravidelně jednou za půl roku navštěvuji svoji zubařku v Rokycanech, svoji obvodní lékařku jsem navštívil po příchodu v únoru 2014 a snad (budu-li živ určitě) se uvidíme v květnu 2016 u povinné kontroly zdravotní způsobilosti k řidičáku v 65. roku života. Příteklyně si našla práci se kterou je velmi spokojená, já se doma starám o teplo rodinného krbu a žiji si svůj život tak, jak jsem si kdysi přál.

Dělám, když nemusím, ale chci a co chci. Starám se o domácí zvířectvo, mám čas na koničky, včely, atd. Máme zahrádku, skleníky a rodinné příslušníky - fenku Besinu a kočku Micinu, která má teď 3 koťátka (necháme si všechny, usedlost je velká a myši je tu dost). Jednou týdně jedu nakoupit, zahrát si nohejbal a pak do hospody na pivo (nyní otevřeno pouze přes víkendy). Teď se prý měnil letní čas, ale já mám stále jedny svoje hodiny, které na změnu nereagují a já taky ne - reaguji pouze na změny otevírací doby... Fotbal stále sleduji v TV, do smrti zůstávám Spartánem, ale na ligu nechodím a nebudu do té doby, dokud to bude výhodný byznys za státní peníze pro zkorumpované a jiné rádoby podnikatele.

Letos jsme si s kamarádem splnili přání, sjet lodí další úsek Berounky. Není na tom nic mimořádného, často jsme to probírali v hospodě, ale vždy do toho něco přišlo, mimo jiné i jeho nemoc apod. Letos v září nám to vyšlo, přestože bylo málo vody a máme velký ponor (každý cca 120 kg) Nejsme nejmladší (já jsem o 4 roky mladší) a po vyplutí jsme zjistili, že do kánoe mírně teče. Často jsme vylévali, ale dojeli (jako Olda Šetrný na Stříbrném jezeře) a to je pro dědky největší radost.

Přeji všem hodně zdraví a spokojenosti.

Václav Franče

TROCHA HISTORIE NIKOHO NEZABIJE

Stálá vzdělávací rubrika Pavla P. Riese

Motto: Historie je mnohdy učitelkou života. Jen kdyby lidé chtěli občas na tuto paní učitelku dát, vyhnuli by se tak mnohým průšvihům.

Kam zmizelo v historii 300 let?

Známý dialog Voskovce a Wericha o stoletích, který vedli v jedné z jejich slavných forbín, jistě mnozí z vás znají. Pokusím se jeho část interpretovat volně, tak jak mi tahle forbína utkvěla v paměti.

V: „Pane, vy taky patříte k těm lidem, kteří vědí, jak je to s těmi stoletími?“

W: „No jistě, pane, 11. století to začínalo rokem 1100 a třeba 15. století to se psalo tisíc pět set...“

V: „A to právě ne, holenku! Když bylo 11. století tak se psalo deset set a v 15. století se psalo čtrnáct set.“

W: „A sáprdló, tady chybí 100 let, pane. Táži se, kam se podělo oněch 100 let?“

Oba pánové pak s jejich typickým humorem rozebírají, jak to vlastně s těmi chybějícími 100 roky je.

To německý historik Heribert Illig není takový troškař a přichází ve své knize Vymyšlený středověk s teorií, že v historii se ztratilo něco málo přes 300 let. Jak? Bylo záměrně vymazáno! Tedy spíše přeskočeno. Toto zjištění nemyslí jako humornou nadsázku, ve stylu pánů V+W, ale velmi vážně a své tvrzení má podloženo bádáním ve středověkých rukopisech od VII. do X. století a nejen v nich. Některé argumenty, které pro toto své tvrzení uvádí, jsou rozhodně k zamyšlení. Jiné jdou zase značně proti logice a působí dost vykonstruovaně.

Za mystifikaci s letopočtem může údajně císař Ota III. (980 – 1002), který tak prý řešil obavy a vzrůstající paniku z roku 1000. I tuto paniku V+W ve své forbíně probírají zmínkou o chilialistech. Ota III., jako mladý panovník, se s tím nepáral a posunul tedy kalendář o 300 let dozadu a problém byl vyřešen. A ta mystifikace mu dokonale vyšla a my v ní stále jedeme. Nežijeme tedy ve 21. století, ale ve století 18.! Tedy, přátelé, píše se rok 1715 a ne 2015! Opravte si to! I když myslím, že naše mobily a počítače nejsou na takovouto alternativu připraveny. Mohlo by Otovi III. tohle projít? Proč

ne? Gramotnost byla tehdy jen u mnichů v klášterech a tak se to prostě vyububnovalo a bylo. No a že by třeba nastal problém s rozdílností kalendáře u sousední Byzantské říše? No bůže, tak by měli o 300 let jiný letopočet. Komu vadí, že Čína nemá rok 2015, ale 4713?

Inu na internetu se dá najít leccos. Pokud by na zjištění německého historika bylo něco pravdy, i když argumentů proti je kladeno hodně, tak by to jednu pozitivní zprávu přinášelo, vlastně dvě. První pro ty, kteří se stále ještě bojí ukončení civilizace, které mělo nastat 21. 12. 2012, podle Mayského kalendáře. Můžou být zcela v klidu. Na předpověď starých Mayů je čas ještě 300 let. Druhá dobrá zpráva je pro nás všechny žijící. Díky zásahu Oty III. bylo nám lidem 18. století umožněno, podívat se do století 21., aniž bychom k tomu potřebovali stroj času. Ovšem Číňany už nedoženeme.

Tady se o té blamáži můžete dočíst více:

<http://jdem.cz/bufzp8>

(PpR)

Aktuálně pod čarou:

12. listopadu uplynulo 540 let od smrti této úžasné ženy. Máte-li 26 minut čas, zkuste si poslechnout čerstvou rozhlasovou relaci o ní, na které jsem se skromně podílel. Stačí kliknout na tento odkaz: <http://1url.cz/JxK2>. Dobrý poslech.

NÁŠ ŠKOLNÍ VÝLET

Dnes podučitelské story pokračuje
a se školním výletem do Budějic vysloužilce seznamuje.
Autor cítí, že se zvolna (snad) blíží konec
a tak než zazní zvonec...,
Mějte ohledy, DzA (nyní už KČS) si už nic moc nepamatuje.

TAKÉ HLÍDÁTE, SOUDRUHU?

Bylo, nebylo. Byl jeden ústav vzdělávací, v době, kdy výuka měla ještě přednost před měkkými projekty EU. Kdy doba byla tvrdá, lidských práv žactva nedbající. A práv kantorských? Nemlich to samé. Není se proto co divit, že frustrovaní pedagogové čekali na dobu školních výletů jako na chvíli spásy.

A tak se počátkem června roku 197... kdo je schopen dnes říci, jaké numero by bylo třeba zapsat za tu šťastnou sedmičku, aby bylo historické pravdě vyhověno zadost. To co si mírně sklerotický autor pamatuje a na co je ochoten přísahat, je to, že třídou, která tehdy vyrazila směr jižní Čechy byla koedukovaná třída třetího, tedy končícího ročníku, elektrikářů, čtrnáct dnů před závěrečnými zkouškami. Dále je schopen vylovit ze svého občas kolabujícího harddisku i jméno dobrodruha, který byl ochoten s ním riskovat nástrahy, které na výletní konvoj zcela jistě přichystal potměšilý osud. Uhodli jste, nebyl to nikdo jiný než kolega fyzikář, obývající s autorem stejný kabinet.

Oba kaskadéři obývající kabinet, který byl jako jediný v ústavu vybaven bidermaierovským sofou, které oba hrdinové ubránili před nájezdem inventární komise a zabránili, k velké nelibosti pana Máry, jeho potupnému polepení inventarizačním štítkem s číslem. „Již nikdy žádná čísla na tělech těch co milujeme“, šeptali si kolego-

vé, když bránili vstupu inventárníkům na své teritorium. Uvádím to jen proto, aby dnešní čtenář pochopil, že logistická příprava tak komplikované akce, jako je školní výlet, neprobíhala právě v optimálním prostředí.

Fyzikář uvyklý trávit hodiny a hodiny svého času dojížděním do zaměstnání pullmanovými vagony ČSD na trati číslo 140, se nehodlal své závislosti vzdát a rozhodl, že když výlet, tak vlakem. Ustoupil přeci už v tom, že cílem výletu byly Budějice, místo středoškolských studií autora a ne jeho Mladá Boleslav, kam se za získáním průmyslováckého maturitního vysvědčení vnutil on.

Výlet byl proponován jako dvoudenní s dále uvedeným etapovým členěním: ráno raníčko nalodění do osobáku v Sokolově, v Chebu přestup na rychlovlak do Prahy (pedagogický dozor je již kompletní) s výstupem v Plzni. Z Plzně opět šnelcukem až na Hlubokou, zde vlak opustíme a pěšmo navštívíme oba místní zámky. Do cíle první etapy, metropole jižních Čech dorazíme z Hluboké jak jinak, než vlakem kolem třetí hodiny odpolední. Následuje přesun do autokempu na Dlouhé louce, kde máme zajištěno ubytování v chatkách. Od 17:00 do 21:00 riskujeme a udělíme pubertákům volno (sobě až do 22:00, abychom nemuseli řešit případné pozdní příchody žactva).

Druhý den ráno předáme nocležny a vzhůru směr nádraží. Nástup na osobák do Trocnova (trať 199 ČB – České Velenice), prohlídka a zpět do ČB. Oběd v ČB (sám si najdi, sám si zaplať). Volno do 17:00 a odjezd po tratích číslo 190, 170 a 140 do Sokolova. A všichni domů, nic nevyžívat a lízat si případné rány.

Fikce uvedená v předchozím odstavci byla několikrát, ať již pozitivně nebo negativně, překonána realitou. Z té vybereme jen střípky (neznáme promlčecí dobu vážící se k některým činům), abychom přeci jen letité čtenáře příliš nevyčerpali.

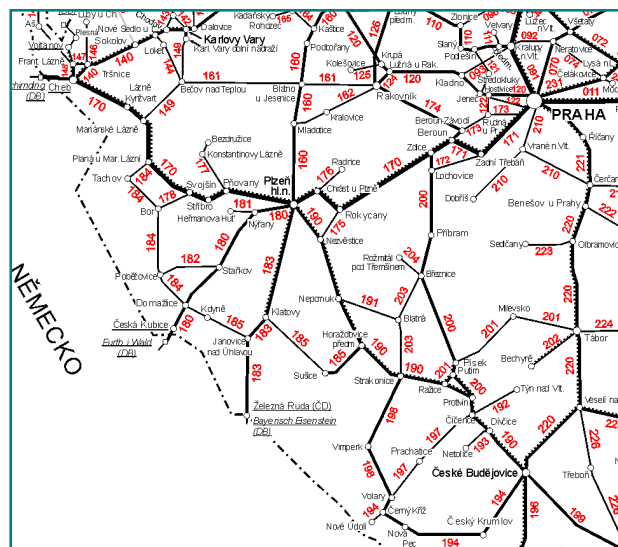
Střípek první – Hluboká.

Účastníci výletu se mnohém lépe cítili v loveckém zámku Ohrada a především mezi zvířaty v místní malé zoologické zahradě, než na naleštěném a jak tvrdí průvodci nejkrásnějším českém zámku ve stylu romantické anglické gotiky. Že by pro tu Ohradu platilo: svůj k svěmu? Překvapení: oba členové pedagogického dozoru jsou na tom při pěších přesunech Hlubokou o poznání fyzicky lépe, než jejich žáci.

Střípek druhý – Podvečerní volno pedagogického dozoru v Budějicích.

Autor provádí kolegu milovaným městem. To mu se poštěstí koupit to, co marně dlouhou dobu sháněl v sudetském příhraničí – poctivé dřevěné kosiště, bez kterého se údajně na své chalupě v Liebensteinu neobejde. Tenhle malý úspěch bylo třeba oslavit. Nejdříve v Masných krámech a potom ve vinárně Split. Na obou místech vzbudil kolega fyzikář pozornost už při vstupu, když si do šatny odkládal kosiště (naštěstí bez kosy). Povídali jsme si při Budvaru a později při červeném o všem možném. Se zvláštní pozorností vyslechl fyzikář autorovu příhodu o tom, jak při návratu se zámecké vi-

nární v děčínském zámku absolvoval přechod po oblouku velkého silničního mostu mezi Pod-

mokly a Děčínem. Kdyby vypravěč věděl, co bude následovat, rozhodně by vyprávěl o něčem jiném. Při návratu ze Splitu do autokempu bylo třeba přejít Železný most přes Malši (na titulní fotce se cudně skrývá za haluzí stromu).

Kolega ho absolvoval děčínským způsobem s kosištěm v ruce jako provazochodec Arnoštek ve Vančurově Rozmarném létě. Přežili jsme to oba.

Střípek třetí – Také hlídáte, soudruhu? Tahle slova pronesla v tmavé noci soudružka učitelka ze zdravotní školy, střežící své dívky ubytované v chatkách autokempu. Soudruh nehlídal. Soudruh s rukou na ústech utíkal s cílem zbavit se obsahu utrápeného žaludku (pivo, víno). Podáři se mu to bez ztráty květiny. Soudružka je jistě dodnes přesvědčena, že soudruh, zodpovědný jako ona, hlídal.

(KČS)

BAZAR OPOTŘEBENÝCH VZPOMÍNEK

Standy Jedličky

Ze staré známosti jsem Standovi, u vědomí hubenosti učitelských penzí, nabízel řádné zaměstnání v redakci Gévečka. Ať si chlapec na stará kolena přilepší, když už mu ten jeho sen o tom, jak já budu ještě pracovat a on se, s hůlčičkou v ruce jako movitý penzista, bude pod okny pošklebovat mé snaze přispět k jeho blahobytu mými daněmi. Odmítl jako tolikrát při mých geniálních nápadech. On a zaměstnanec? Nikdy. Až nakonec já, člověk racionálního kompromisu, ustoupil a Standa jako OSVČ dnes otevírá svůj vysněný BAZAR. Poznáváte ho? Kšeftovat a bohatnout na vašich vzpomínkách, na to by ho užil. Zapomíná, živnostníček parazitickéj, že si pořídil maloobchodní krámk a že velkoobchod mám v hrsti beztak já.

Přej a bude ti přáno. A já jsem člověk přející. A tak vás všechny prosím, zaskočte občas do toho právě otevřeného chebského bazárku v dohledu divadla a nabídněte té postavě za pultem něco ze svých vzpomínek. Rád vám je vezme do komise. Sám se tam chystám. Zatím jsem tam poslal Kytku, tedy přesněji vzpomínku Milana Karafiáta na... nechte se překvapit. Samozřejmě, že pan vedoucí přihodil svoji vzpomínku jako první.

(KČS)

Jak jsme spluli Ohři aneb proč bychom se nenamočili

To jednou, koncem školního roku přispěchal Pavel Ries s jedním z mnoha šílených nápadů. Závěrečný mejdan učitelského sboru vylepšíme vodáckým minivýletem. Dalo mu práci mě přesvědčit, ale argumentům, že raft je mnohem stabilnější, než kanoe, že řeka Ohře má v inkriminovaném úseku hloubku maximálně jednoho metru a že tedy i v případě havárie vystačí můj vytříbený čubastyl na to, abych se zachránil, mě nakonec zlomil. Konečně mám přece zkušenosti z jinošských let, kdy jsme splouvali Ohři od mucholapkářenského jezu v Chebu, až k jedlovému mlýnu u Tršnice, dokud na to nepřišel majitel pramice a neseznámil nás s možnou fyzickou úpravou našeho zevnějšku (snad mu vadilo, že jsme zapomněli požádat o jeho souhlas).

Technickou část výletu za nás vyřešil skvělý Jirka Roubínek, který vždy ochotně podporoval naše blbosti. V tomto případě udělal to nejdůležitější, dopravil nám plavidla do Tršnice a zajistil v Kynšperku volnou klubovnu. Nevím, jestli jsme mu vždy dost poděkovali. A akce se mohla rozjet. V dvojnásob krásný poslední červnový den jsme rozdali vysvědčení, uschovali dary od studentů (proč mě stále jen dávají láhev rumu, když můj odpor k alkoholu je všeobecně znám?) a vyrazili k nádraží. Každý z nás vyzdoben pádlem, a já když dostanu pádlo v sobě cítím Kryštofa Kolumba. Začíná mě ovlá-

dat jeho: „Non vivere, navigare necesse est!“, pro neznalce: „Ne žít, ale plout je nutné!“. Tak na nástupišti někteří naši žáci s překvapením a vyděšeně sledovali útok pedagogického sboru na vlak. Cesta vlakem ubíhala klidně, pomíne-li stále pokusy našich sexuálních loudilů přemluvit slečnu průvodčí, aby s námi vystoupila v Tršnici, že vlak už ten kousek dojede i bez ní. Naštěstí, pro ni, se přemluvit nenechala. Naše banda se na správné stanici vyhnula z vlaku do protější restaurace.

Ona hospoda, vlídná náruč všech vodáků a ajznbou nazývaná „U FANČI“, případně některými vodáky též „U KAMENÝCH JATER“, nám poskytla potřebné občerstvení před dalekou plavbou. Posádka našeho raftu se však nezdržela. U vědomí, že budeme nejpomalejší, jsme chtěli získat náskok. Při odchodu k řece jsme slyšeli výkřiky „liquérre“, z oken hospody čím dál častěji. Ještě musím uvést, že v náhlém záchvatu nedůvěry ve své schopnosti, jsem svěřil naše zásoby jídla nejzkušenějšímu plavci naší výpravy, tělocvikáři Cheňdovi. Tento rozumný nápad se však později ukázal být tragickým omylem.

Na břehu řeky nás očekával vojenský nafukovací raft, připravený k plavbě. Překvapil mě svou velikostí a tíhou. Rychle jsme rozdělili posádku na část mužnou a část okrasnou. Rozdě-

lili jsme i úkoly při plavbě. Pavel a já, coby zá-
dáci, obstaráme pohon, něžná část má za úkol
zlepšovat vzhled a dávat pozor, aby si pádly
neublížila. Důležitá poznámka - nedávejte jim
to číst - čím dál hůř snáším údery do své ubohé
holé hlavy! A v poklidu a v pohodě jsme vyra-
zili. Nádherná, krajina ranného léta, slunce, ko-
berce kvetoucích vodních rostlin, co víc si přát?
Rychle jsme se shodli, že ne z hřbetu koně, ale
z paluby lodi na řece je nejkrásnější pohled na
svět.

První zádrhel přišel ve Vokově. Cesta se dělila
na dvě možnosti. Buď mlýnským náhonem, ne-
bo po přenesení lodi přes novou hráz novým
korytem řeky. Naše volba byla jasná, přece se
s tím krámem nebudeme tahat po břehu. Pro
jistotu jsme se ptali opodál okounějícího rybáře.
„Samozřejmě, že můžete jet náhonem, všichni
vodáci tudy jezdí“, pravil ten dobrý muž. Tak
hurá, když všichni, tak všichni. Jen mi bylo div-
né, proč sbalil svůj prut a odešel směrem, kam
nás poslal. Ale co „toho bohdá nebude...“ a
vrhli jsme se do proudu (spíše nás sám sebral).
Úzké koryto rozbitého starého náhonu plné bal-
vanů ze zdí a hukot vody vyvolaly dojem, že
sjíždíme horskou říčku v Alpách. V nejprudším
místě se náš raft najednou zalomil do písmena
V. Zatím co se před a záď nadzdvihly, v nejníž-
ším místě boků nás radostně obklopilo vodní
prostředí. Plni dojmů a vody jsme sjezd dokon-

čili a u břehu vylili vodu z bot a raftu a vrátili ji
tam, kam původně patřila. Nejsme z cukru
a mokré šaty a boty někde usušíme. Jen Pav-
lova filmová kamera se odmítla s vodou přátelit
a tak bohužel nevzniklo obdobné veledílo, jako
byl barevný a zvukový velkofilm „Komenský se
svou družinou opouští vlast na bicyklu“, který
pro nás Pavel natočil v minulém roce při cestě
do NDR a zpět.

A pluli jsme dál a dál, v Nebanicích jsme u mo-
stu „trochu“ pobourali kamennou hráz. Pak
jsme se rozhodli se usušit na břehu a počkat na
ostatní. Čekali jsme dlouho. Příprava na ces-
tu u Fanči se mnohým protáhla. Když konečně
dojeli, zjistili jsme, že se jim nevedlo o moc
lépe. Zřejmě jim místní dobrák také poradil.
Franta tam utopil drahé brýle, Cheníček tam
nechal jednu botu „adidasku“ a naše jídlo. To
jsme se na štěstí (pro něj) dozvěděli až v klu-
bovně. Všichni nás předjeli, pospíchající na
další mejdan v Kynšperku. To pro nás začala ta
nejhorší část výletu. Snaha dohonit raftem ka-
noe je marná. I když zabrala celá posádka, ani
na 4 pádla náš člun dostatečně nezrychlil. Zato
jsem osobně, a asi i ostatní, získal zážitek ve-
slaře na galéře, jen ten buben a bič na mých
zádech chyběly. Jak klesalo zvolna slunce, za-
čal jsem uvažovat, jak se asi sjíždí řeka potmě.
Nakonec ale všechno dobré, dojeli jsme s nás-
kokem jako poslední, ale za světla. Nechali
jsme odvolat pátrání po zmizelých a z posled-
ních sil dovezli raft i naše strhaná těla do klu-
bovny. Zpola upadlý ke stolu, jsem se sháněl
po našem jídle a až nyní pochopil, že si na něm
pochutnávají kapři a jiná čeládka vodní. Zbyly
jen konzervy a i ty jsou dobré.

Omlouvám se, ale z další večerní zábavy už mi
v hlavě žádné podrobnosti neutkvěly, však to
bude už víc, než 20 let. A navíc je někdy lepší
si nic nepamatovat. Jen do raftu mě už nikdo
nikdy nedostal.

*Z útržků paměti sepsal, za pomoci klávesnice,
údery jednoho prstu, Jedla*

Spanilá jízda do Němec aneb cyklotoulky

V dávných dobách sedmdesátých let
existoval školní svět,

kde již byly cyklotoulky. Konec školního roku se
blížil. Rozkaz zněl: „Připravte favority, liberty,
ukrajiny!“ Den „D“ se přiblížil a jeho vzdálený cíl
- kamarádké Německo. Peloton kol vyráží od
školy směr Cheb. Hospoda na spodu náměstí
se stala ostrým startem. Po třech pivech zazněl

startovní povel: „Nechlastejte, nebo se ožere-
te!“

*Náskok na dvoukolového oře,
který se vzpínal bujaře.*

Frantovky, pak po Kočkodromu. Já tady zůsta-
nu, ani nepojedu domů. Nekecej a pádnuj! Po-
slední záchytný bod v Čechách spása cyklistů
*hospoda ve Vojtanově,
čtyři piva zvládnuty hravě.*

Loučení u hraničního potoka. Ctná paní Eva šla do pokleku. Vzpomínky na Jana Amose, slzy na tváři.

Pan režisér to natočil osmičkou.

Kdepak ony důležité dokumenty jsou?

Hranice - celnice. Máte prohlášení? Strohými příkazy se to hemží. Vaše pasy! Kam jedete? Nesmělé pípnutí: „Do vsi na kopci“. Co tam chcete? Snad ne ro(po)zvracet DEMOKRATICKOU REPUBLIKU!!! Jedťe! UF - ze zad vypadl zabodnutý nůž. Ostrý kopec před zmatelymi cyklisty. Z řady se ozvalo prohlášení: „Ne abyste to pak valili na kolech dolů.“

No jasně, máme se rádi. Už je ta hospoda před námi? Krása.

*Grilovaná kuřátka voní,
echt bier už takový není.*

Čas běží, návrat se blíží. Chvilí nemusíme šlapat z kopce. Jedem!

Celnice je zastřena mlhou.

Kam se všichni poděli, kde jsou?

V záhonu růží leží hezky nastlaní. Celní prohlídka! Co vezete? Pro jistotu jezdcí strkají zrcadlo pod kolo. Ctihodný pan profesor se raději začal plížit a ochotně nabízet odpočinek ve své chatičce na Skalce.

Je to za námi. Kličkujeme v noci po silnici. Mám ruskou blíkačku, která jasně rudě svítí. Všichni mne následujte! Malé zaváhání. Krásná cesta příkopem.

Každý pád je lehce tlumen trávou.

Copak je každý z nás krávou?

Jeden se z pelotonu utrl. Musím jet domů. Vrátil se za dva dny, ustlal si někde pod stromy.

Ostatní, pod svitem černého Měsíce a záři baterek vytáhli prkno, plachtu. Začalo noční surfování. Ráno na břehu zabalení plachtou, přikryti

prknem líbali českou zem. Kola to přežila, nezničitelná česká a ruská výroba.

Milosrdný bůh spánku Hypnos

jim na vše zapomenout dal.

Usedli na kůň a odjeli domů v dál.

Odezva na celnici za týden při cestě autem s rodinou. „Á to jste vy, co nám tu onehdy škrábal asfalt.“

*Nechtěl se k ničemu znát,
ale Standovo bazar vzpomínek,
zažehl v paměti plamínek.
Napsal - Milan Kytka Karafiát.*

Ilustrace Bazaru:
Zuzana Onderová

HLÁŠENÍ ŠKOLNÍHO ROZHLASU

aneb „kdo chce vidět Idiota, ať se dostaví do ředitelny“

Prázdninové říjnové hlášení s povzneseně sváteční náladou

Tedy tentokrát bude hlášení obrácené, nikoliv na hlavu postavené. Bude takzvaně countdown, česky s odpočítáváním. Laik by řekl, že to půjde od desíti k pěti. Odborník ví, o čem mluvím.

Vycházím z toho, že si ještě pamatuji lépe události včerejší, než které se udály před týdnem.

Tedy od konce...

... tedy právě všichni kolegové odpočítávají poslední dny týdenního volna. V učitelském řemesle stále platí, že zaslouženého. Aby nedělní sváteční pokrm byl dobře ochucený, snaží se ředitel doladit čtvrtletní odměny.

Asi by nemusel, ale při středečním prezident-ském dekorování si na žádné z nich, nikdo ani nevzpomněl. Tak je to na něm.

Taky škola uspěla v okresním piškvorkovém turnaji. Je vidět, že pod lavicí je stále živo (bývalo i v kabinetech). To bylo týden před prázdninami a volnem ŘŠ. Zřejmě to bylo tou uvolněnou atmosférou konce týdne.

Ale na omluvu třetího týdne, makalo se. Už po tříadvacáté.

Tradice se mají dodržovat (pokud to má smysl) a tak se zase dělala výstava středních škol. Taky Den otevřených dveří. Všichni čtenáři dobře vědí, o čem je řeč. Některým při tom naskočí husí kůže, jiným vyhrknou slzy. Virtuální přehlídka středních škol, s jednou přehlídkou reálnou. Ta naše už je jenom jednodenní. Lidi už nemají čas, ani trpělivost. Přesto zase nakouklo do školy na 700 osob.

Ředitel se ptá, kdo ze čtenářů ještě nenakoukl... může to napravit.

Co nového je ještě vidět z oken školy? Zástupy úředníků různých institucí, které chtějí pořád něco kontrolovat. Paradoxní je, že na stejnou věc mají až tři instituce zcela odlišný metr a

mnohdy i názor. Všichni vědí, že je něco špatně, ale nikdo neví, jak by to mělo být dobře.

Ve druhém týdnu měsíce byl zaplacen i největší správní poplatek v dějinách školy. Aby se škola mohla dohadovat se státem, musela zaplatit poplatek, za který by se v restauraci Koruna dalo koupit 29 411 velkých piv a jedno malé (myšlena Pilsner Uguell).

Relativně poklidný život školy narušují na jedné škole kuřáci, na druhé nekuřáci. Připadám si často jako někde mezi Skylou a Charibdou. Výsledek je pořád stejný... hádejte jaký.

Taky škola potřebuje češtináře na dobu určitou.

Taky škola nepotřebuje jednoho správního zaměstnance na dobu neurčitou.

Zrovna tak pokukuje ředitel školy po nové „pomocné vědecké síle“ na osobním oddělení žáků.

Každý den novinka.

Vrátili se dva kolegové z Malty. Všimněte si velkého eM. Obvykle se z malty vracel Ota, když opouštěl Stříbrnou. Teď posíláme jazykáře k moři. V listopadu odjedou žáci do Londýna a snad i do CERNu, ráje všech evropských fyziků a chemiků. Snílků a nedočkavců.

Ale to předbíhám.

Je přeci první týden října a do dnešního dne zbývá celý měsíc. Nesmíme zapomenout na Pochod. Přípravy budou v říjnu vrcholit. Škola hostila i pediatrickou konferenci, významnou a velkou. Věřím, že se změnou DzA na KČS, bude i konference gerontologická.

A nesmím zapomenout v pravidelném hlášení na ohlasy z FST a FEL ZČU v Plzni. Jsou ve škole pořád a pryč i budou. Teď se rozjel i program Univerzity třetího věku, který slaví ve škole u šesté výročí.

U aparátu byl Pavel Janus (PjŘ)

GLOSOVÁNÍ

vybraných událostí

pomocí Černíkova publicistického limeriku

Po videokonferenci, která nám nahrazuje hřejivý lidský kontakt, došlo ohledně této rubriky na redakční radě k následujícímu rozhodnutí. Rubrika se bude, pokud jde o rozsah, chovat jako heligonka a to i přesto, že správce rubriky neutrpěl zásah hudebním sluchem. Tu se natáhne, tu bude stlačena, zvuku ovšem nevydá. Vyžaduje to tisk GV. Tiskneme na formát A3 oboustranně a skládáme na A4. Znamená to, že počet stránek toho kterého čísla musí být dělitelný čtyřmi. Stanovili jsme jako minimum 24 stran a jako maximum 40 stran. Takže dnes mám na výběr svých limerickových glos napsaných od minulé uzávěrky do té dnešní k dispozici dvě strany.

Děni ve světě i naše, naposledy glosováno z Aše

Karle, žijeme v digitální a internetové době a tak je třeba doplňovat tištěné encyklopedie také encyklopediemi digitálními - třeba Wikipedií. My dokumentaristé vždy hledáme informace minimálně ve dvou nezávislých zdrojích. Když si klikneš na tenhle odkaz: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Limerik#Varianty> a podíváš se do kapitoly „Varianty“... co na jejím konci vidíš? Ber to jako dárek od svého někdejšího žáka a kolegy.

618.

*Dostal Karel dostal dárek,
tentokrát to není lahev ani párek.
Díky Pavlovi učinil skok plavný,
stal se z něho autor slavný.
Pavel má u dědy spoustu pozitivních čárek.*

619.

*Dědovi se splnil sen
Pavlem byl do Wikipedie zařazen.
Štěstí s průserem ovšem ruku v ruce chodí
a jak se tak děda drsnou každodenností brodí,
má obavy, aby do databáze ÚOOZ nebyl zařazen.*

Možná už se blíží doba, kdy by měl stát dát jasně najevo, že ne každé vzdělání je stejně potřebné pro zvyšování blahobytu občanů a podle toho je financovat.

624.

*Hlubuček na Psu mluví dědovi z duše,
když konstatuje celkem suše,
že není vzdělání
jako vzdělání.
Doktorát získáte i v oboru střelba z kuše.*

Německá kancléřka Merkelová slíbila Turecku nejen peníze, ale i zrychlená víza a posléze zrušení víz a zrychlení jednání o vstupu do EU. To předem projednala s představiteli všech států v EU? Nebo už se chová zcela protektorsky? Neuvěřitelné je hlavně to ticho ostatních členů...

630.

*Proč také něco projednávat,
když z cizího chci Turkům dávat.
Šéfem Evropy je přece německá Anděla,
momentálně v masce islámského anděla.
Jste svobodní, můžete tiše nadávat.*

Kdyby uzeniny skutečně zabíjely, vlastnil by už Babiš řetězce pohřebních služeb...

640.

*Andrej rozhodl, aby to nebylo okaté,
firma se bude jmenovat Hekaté.
Řídit ji bude Persefona,
lepší než Krnda je to persona.
Sídlo bude v Kostelci, to jistě čekáte.*

642.

Že petice a podpisové akce jsou na nic, věděli už staří Čechové. Proto vymysleli defenestraci.

652.

*Fabricius mohl by vyprávět,
jak se od dob Slavatových změnil svět.
Češi změkli,
jen na webu jsou jak vztekli.
Reálně se jich dá dohromady sotva pět.*

Kniha Válka s mloky by měla být povinnou četbou nejen ve škole, ale především pro všechny příjemce peněz v neziskových organizacích!!!

655.

*V rámci protixenofóbní výuky,
bere děda Mloky často do ruky.
Bondy, Povondra i Van Toch,
lépe to Čapek napsat nemoh.
Už Čapek hrál xenofobům do ruky.*

V Česku začalo působit prvních pět speciálně vyškolených sexuálních asistentek pro lidi s postižením. Na práci s handicapovanými je připravila organizace Rozkoš bez rizika (R-R). Za intimní služby klienti zaplatí. Na mezinárodní konferenci o sexuální asistenci to dnes v Praze řekla výkonná ředitelka R-R Lucie Šídová.

658.

*Děkujeme pani Šídová, i když to trvalo.
Tuhle asistenci si předplatí staříků nemálo.
I děda objevil u sebe handicapů pět,
teď mu konečně bude patřit svět.
jen aby R-R asistentek nebylo málo.*

REPORTÁŽ PSANÁ NA PROCHÁZCE

aneb člověk miní a doba mění

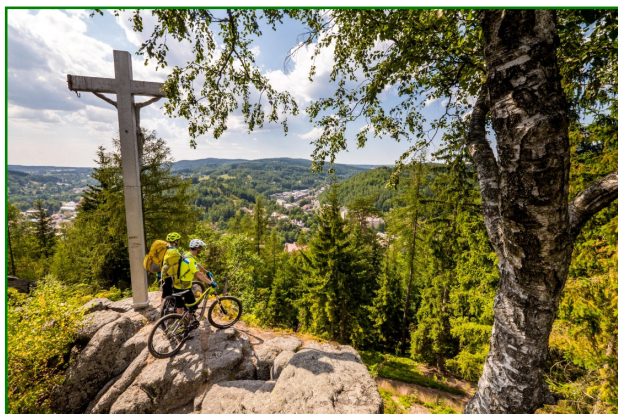
Ito platí u nevinné akce, kterou někteří milují a ostatní hledají důvody, jak se jí vyhnout. Přitom Roubínkův „pochodák“ je v nejlepších letech. Navíc „pochod“ je rodu mužského, tak se na něm častěji začínají objevovat ženy. Uvidíme za pár let, kdo výšlap bude podpírat a obdivovat od startu do cíle. Když se v roce 1974 Václav Šteffl pohnul se žáky SOU strojírenského v Sokolově, cílem jejich cesty byl pomník válečných zajatců nedalekého zajateckého tábora na Rolavě: <https://youtu.be/SVMR4HbyOQE>. Dnes mi přijde, že cílem jsou guláš a vuřty od kluků z bufetu. Taký kapsa kabátu Oty Nováka láká mnohé, ale co tam nosí, to zjistí až pochodníci. Někteří už to ví. První ročník s názvem Za poznáním našeho okresu absolvovali převážně žáci školy, ale kdeže ty loňské kroky jsou. Letos byli žáci lákáni řízky paní učitelky. I tak to jde, ale leze to mírně do peněz.

Procházkaři a pochodující

A tak jsem ráno doběhl jako každý rok na vlakové nádraží, a v rychlosti se přivítal z ostatními. Přehlédl jsem známé tváře za zvuku blížící se soupravy. Neomylně jsem našel Jirku Roubínka s tužkou v ruce a papírem na klíně. Jsou dvě jistoty toho dne. Ta první je Roubas statistik, zapisovatel, kamarád, fanda, duše a člověk. Ta druhá je, že než dojdeme na Přebuz, dojde rum. Nehledě na stav předzásobování.

Rychlík rychle dojel do „nádraží ve stavu přestavby“. Konečně. S novinami prodávali i studené pivo, tak jsme posnídali. Pomalu. Času bylo dost. Hloučky byly. Žádná změna. Sjížděli se a scházeli se další nedočkavci. Oblečení, vybavení. Odpočatí. Natěšení.

Zase přijel malý vlak směr Nejdek. Za pár minut

se hlavní město vlny, nyní autozámků, rozrostlo o více než 130 osob, které náměstím jen prošly a hnaly se do kopce Žižkovou ulicí, směr vysílač. „Do kopce se nemluví, nesvačí, nepije.“ Ale drobné prohřešky jsou stále. Příroda je milostivá, protože nás zná. Jsme staří známí. Někteří noví známí sledují cestu a rozhlíží se ko-

lem. Barevný podzim je okouzlující. První řízky mizí z batůžků na kopci s výhledem do údolí. První ochutnávky. První puchýře. Druhé pohledy a další hloučky. Občas se někdo odporoučí opodál za smrčky.

Pak lesem po vrstevnici k chatám a chalupám Vysoké Pece, kde se někteří mohou připojit. Tras a směrů za ty roky přibýlo. Taký lidí. Nikdo už nemyslí na datum a symboliku let minulých. Někteří chtějí „jen přežít“ poslední kopec Nad Vysokou Pecí. Další ochutnávka, povzbuzování, oddech, očekávání ... i čekání. Předposlední jablka a sušenky. Křupající plechovky pod pohorkami, ekologie především. Jsou tu i Ti, které vídám tak jednou za rok. Někteří již probíhají Liščíím údolím, jiní ještě hledají slunce pod Rudenským Špičákem. Jedenáctá rozhodne. Místo slunce mží. Sčítám nohy a dělím je dvěma. Je nás na třicet. Bušící srdce sportovce a vítěze žene některé vpřed neúprosně. Vzadu to jistí Milan, Bohdan, ... a kdoví kdo ještě.

Přebuz je podle hlášení zaplavena těmi, kteří na vše jdou trochu jinak. Dva autobusy přivezly devadesát procházkařů. Jedni se nejdřív občerství a pak jdou směr Kraslice. Druzí se občerství a jdou směr Nejdek. Třetí se občerství a jedou busem zpět Sokolov. Zvažuji výhodnost jednotlivých variant. Na konci dlouhého mnohonohého hada sunoucího se směr nejmenší město v Čechách a na Moravě (možná i v Evropě), čítající 75 obyvatel, se objevují polemiky na čistě existenciální téma zbyvajících a možného počtu uzenek.

Z kopce dolů do Liščího údolí. Každoroční diskuse na téma henleinovských srazů Pod skalou. Prý má Jirka J. doma fotku. Většina „likviduje“ zbytečnou zátěž, tedy dojíždá a dopíjí. Za

devíti zatačkami už bude vidět občerstvovačka, středobod snažení většiny z nás. Ani nečekáme na příchod. Ty dojdou. Jako vždy, i když kontrola musí být. Nejsme už nejmladší. Skupinky se přeskládají. Proč ne. Cesta je společná, cíl jeden. Témata debat rozličná. Hodně se vzpomíná. Dílem láteří. Doba dává možnost vybrat. Nemocí, jako by nadělila. Úsměvů, jakbysmet. Žáci velmi zralého věku, potkávají své učitele seniory. Vzpomínají, objevují. Pochodují. Jdou.

Za závorou doleva, rovně. Snižování váhy před cílem pokračuje. Některé stromečky prý příští rok už nebudou zelené. Uvidíme. Míjí nás dvě auta. Tři skupinky protichodců. Míjíme ceduli PŘEBUZ. Zdálí je vidět školní autopark, oheň a vůni uzenin. Spokojené tváře výletníků. Někteří dokonce přijíždí či přichází na Přebuz jen kvůli tomu, aby viděli své kamarády. Rodinu. Taky ta atmosféra je netradiční. Mix únavy, úlevy, přátelství. Spokojenosti. Sneslo by se srovnání s Velkou Kunratickou, ale pěšky. Někteří závodí. Někteří se chtějí jen zúčastnit.

Odměnou je vuřtík a čaj. Skromné, ale milé. Hospodu, jedinou na Přebuzi, obývají již osmým rokem „řízkaři“. Pěšky z Kraslic, na řízek se salátem. Není to pokleslá zábava, jen je řízek víc než uzenina s 86% masa. Tady je maso 100%. Tradice jsou tradice, z obou směrů. Jednou za rok. Tradičně se čeká na pivo STRAŠNĚ dlouho. Kolik se dá piv stihnout do 14 hodin. To je otázka osobního nastavení nebo chuti se odměnit za denní výkon. Pak se někteří statečně rozhodli „jít dál“. Do Kraslic. Do cíle. Jiní měli možná podobný směr, jen bez puchýřů a zadýchaných plic. V sobotu se dvě-

ma autobusy a v dešti doporučili všichni z devíti set metrů nad mořem o poznání níže, k Ohři. Byl to zase další hezký den v podzimním hávu listnáčů, kterým zdatně sekundují vykuřující modřiny.

Ta tam byl start, nikde ani stopa po původní myšlence pochodu. Jen sedmý listopad navozoval některým přítomným chodícím úsměv na tváři, když si tak připíjeli na zdraví. O co jiného také mnohdy jde. Být druhý den ráno zase zdravý a v kondici, to je snad každoroční motiv každého z nás. Jestli tomu bude tak i za rok, bude trochu i na Vás. I na mne.

Už teď mám spočítáno, jestli vuřty a kolik. Nezapomenout na razítka. Autobus. A zkusit za rok vstát jen o trochu dřív, abych nemusel zase dobíhat k soupravě. Ale to nemohu moc slíbit. ZDRAVÍ DOŠLI.

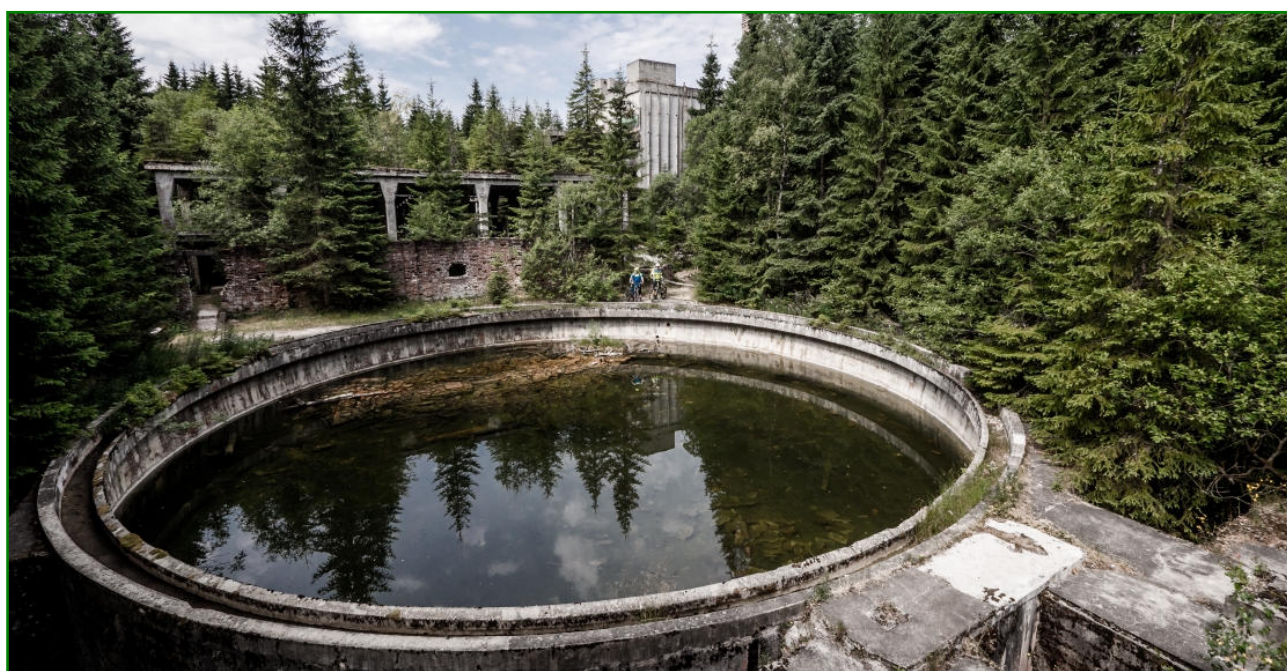
(PjŘ)

Pro ty, kteří by v dlouhých zimních večerech neměli co číst, si zde přihřejí svoji polívčičku patřící do mé rubriky Trocha historie nikoho nezabije. Snad mi to pan autor a šéfredaktor odpustí:

<http://www.podzemi.myotis.info/rolava/rolava.htm>

A pro ty, kteří se raději dívají na obrázky přidám fotoreportáž z cesty za tajnou nacistickou továrnou v Krušných horách od dvou šílenců na horských kolech. Snímky jsou to nádherné. Kluci umí nejen jezdit ale i fotit – ostatně ten pohled na Nejdek a snímek dole je také od nich: <http://www.trail-busters.cz/trail.php?x=405>

(PpR)

MÁŠ-LI COSI NA DUŠI, SVĚŘ SE TETĚ ILUŠI

aneb Fakjů pane učiteli

Pamatujete? Dopisy pro Sally... Máš-li cosi na duši, svěř se strýci Artuši... Dopisy čtenářů... či přelomové Volejte řediteli...

Tisk je nejstarší hromadně sdělovací prostředek, neboli médium, a na rozdíl od některých mladších, jakým je třeba film, umožňuje zpětnou vazbu... Neboli, můžete mu nadávat, lát, spílat... a on se může pokoušet bránit, nebo ho můžete chválit a on si může tahat tričko...

I naše zcela mimořádné médium GV hodlá možnosti zpětné vazby využít a reagovat na vaše podněty, přání, poděkování, žádosti o dementi či pohružky soudním řízením...

Dopis redakci časopisu GV a naše odpověď

Jako Váš věrný a dlouholetý čtenář bych chtěl požádat šéfredaktora o to, aby měl na paměti srozumitelnost uveřejňovaných článků. Tak příkladně v posledním čísle se objevil výraz „Fejk“. Tedy já osobně, jako absolvent dvou poměrně vysokých škol vím, že se jedná o bývalého ředitele pražské ZOO. Ale co ostatní čtenáři? Co když se domnívají, že jde o fone-

tický přepis známého slova „FUCK“ v australské angličtině?

V tomto musíme mít jasno. A takovými nejasnými cizineckými výrazy jsou vaše články zaneřáděny. Proto navrhuji, aby na poslední straně byla uváděna tabulka cizích slov a jejich významů.

Váš čtenář UB

Vážený a milý čtenáři UB, zadáte-li do internetového vyhledávače název hledaného objektu, nabídnou se vám milióny výsledků s komentářem: „Našli jste, co jste hledali?“ Otevíráte odkaz za odkazem v novém a novém okně, často je velmi těžké se v nabídce možností zorientovat. Naše odpověďna je tu od toho, aby vám cestou sdílení potřebného aplikačního softwaru pomáhala postupně zavírat jednotlivá prozkoumaná okna a posouvat se dál. Pokusíme se vás k tomu vybavit kvalitním antivirovým programem. Dáme vám prostor ověřit vaše demoverze a postupně rozšířit váš zkušenostní limit,

aniž byste se stali obětmi hoaxů a faků. Naším cílem je uchránit vaše zdrojové kódy, pomoci vám vyhnout se nebezpečným hackerům a zabránit, aby cokoli, co považujete za důležité, padalo do spamu.

Věříme, že tato rubrika bude srozumitelná a na nejvyšší přátelská všem, od duchodců z Aše po novorozence v Bukovci ☺.

P. S.: Standa je BŮH... nebo GOD... nebo GOTT? A co je tedy Karel? A co na to Jan Tleskač?

(IhP)

Redakce obdržela vzácnou historickou fotografii s dopisem

Povinnou školní docházku zavedla Marie Terezie už v roce 1774 pro děti od 6 - do 12 let, s prázdninami v září a říjnu. Posunutí prázdnin na červenec a srpen provedl teprve její syn císař Josef II. a to platí dosud.

Já sám jsem ovšem začal chodit do školy bezmála o 170 let později, až v první polovině století dvacátého a to do jednotřídky v Radonicích u Domažlic, kde jsem byl rádným žákem. Což

dokumentuji přiloženou historickou fotografií na další straně.

Při pozorném pohledu na foto máme dojem, že se zastavil čas. Z celkového počtu 25 dětí je ve třídě:

- 13 hochů: z toho jsou 3 bosí, 3 s kravatou, 1 ve společenském obleku s brýlemi - to jsem já. Pan řídící byl už tehdy „IN“ a předběhl dobu: byl bez kravaty s rozhalenkou. To tenkrát nebylo u uči-

telů běžné. Tento zkušený pedagog intuitivně ve mně objevil kantorské vlohy a poznal budoucího kolegu, kterému uvolnil místo v 1. řadě uprostřed.

Celá třída byla pať. Po mé levé ruce sedí syn statkáře, který měl jako jediný krásné nové gumáky. Ty jsme mu všichni tiše záviděli.

- b) 12 děvčat: kromě třech, byly všechny oblečeny v chodských krojích. Tato děv-

čata pocházela ze sociálně slabších rodin.

Jak byly obuty dívky, se nedá už zjistit. V dřevácích, které se u nás na vesnici běžně nosily, nebyl nikdo, protože nás pan řídící upozornil na to, že se bude konat slavnostní focení na závěr školního roku. I ti, co přišli bosí, měli nohy čistě umyté.

Václav

Dopis našeho čtenáře Václava Gévěčko inspiroval

Ještě si vzpomínáte na úplně první větu prvního článku prvního čísla GÉVÉČKA? Že vám ve vašem věku už paměť neslouží tak jako zamlada? Nevadí. Já vám ji připomenu její doslovnou citací: „Když může mít své noviny, a nejen jeden, Bakala či Babiš, nemůžete se Černíkovi nikdo divit, že když už nemá jejich miliardy, zatoužil alespoň po novinách“. A najednou se, díky GV dostanu k informaci, že u Horáčků mají Alterego. Poučen PpR, že se mám opřít vždy alespoň o dva nezávislé a seriózní zdroje, tak učiním a dozvím se překvapivou věc. Horáčkovi mají své druhé já. A já? Jsem ve stejné situaci jako s Bakalou a Babišem. Zase jsem zatoužil. Po čem, když mým druhým já je Gévěčko? Poučil jsem se u toho kluka, co se narodil v Zámečnické ulici v Příboře a hned jsem měl jasno.

Nad alter ego je superego. A protože jsem staromilec a moderní psychologie mi nic neříká, držím se Příboráka a mám ego a super ego každé zvlášť.

Ale zpátky k jádru věci. Gévěčko otevře pro všechny egocentriky z řad svých abonentů prostor, kde se budou moci chovat posvém, tedy egocentricky. Tuhle egocentrickou rezervaci nazveme jednoduše – SUPEREGO. Bude to náš vánoční dárek. Nejen pro pány, jako ten listopadový, ale pro všechny, tedy najdou se tu i dámy. Do SUPEREGA může napsat každá i každý z vás něco o sobě. Můžete si bez obav klepat na vlastní rameno, vychvalovat se, honosit, povyšovat se, mít ostatní za neandertálský plebs. Tady to bude dovoleno. Kde vám tohle dovolí, dají k dispozici potřebný prostor a ještě za to zaplatí. My v GV ano. Pro mne jako majitele, vydavatele a šéfredaktora v jedné osobě

to má určitá rizika. Dovede si představit ten řev chebské kavárny, kdybych se zde pochválil já sám? Ani Pasáček, a že žádného nemám, by to nezachránil.

Jsme přesvědčeni, že lepší „otevírák“ než nám zaslal Václav, by se hledal jen obtížně. Pochválil se celkem uměřeně a naznačil, že už na obecné škole patřil mezi elitu. Tak obtížné to zase nebylo. Nejméně jedna z toho tuctu spolužáků v chodských krojích by mohla být klidně

Kozinova babička no a ti bosonohové vlevo a vpravo...?

Snad jen drobnost, která se obvykle do smluv píše tím nejdrobnějším písmem. GV bude investigovat. Naše dnešní investigace se pak nese v duchu známého Řekni mi, co čteš, a já ti řeknu, kdo jsi. Jen mírně poupraveného na: Řekni mi z jaké jsi rodiny a já ti řeknu...

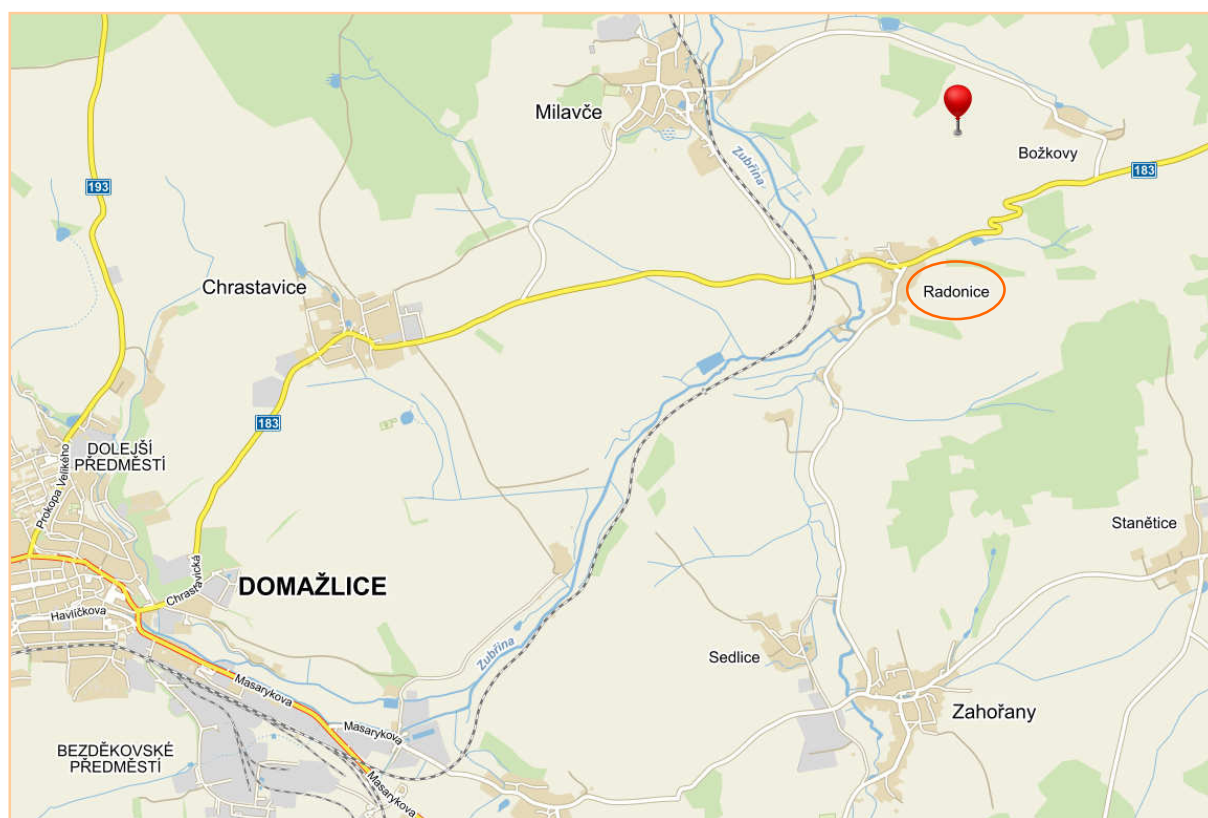
(KČS)

Investigace Gévéčka včetně mapy

Radonický občan přepaden

Řekni mi z jaké rodiny pocházíš a já ti řeknu kdo jsi. Dne 15. listopadu 1929 před půl devátou hod. večerní byl úkladně přepaden dělník Škodových závodů v Plzni František Ret z Radonic na cestě z Milavče do Radonic. Šel od své nevěsty Marie Bozděchové, dcery železničního zřízence domů. Druhý den ráno měl mít svatbu. Byl postřelen nebezpečně do hrudníku,

prý člověkem, který naň 3x vystřelil a pak jej rdousil. Byl přenesen do bytu své nevěsty. Svatba se nekonala. Vrah se nenašel. Došlo se k poznání, že si to nejspíše udělal sám, snad z toho důvodu, aby se nemusel ženit. Zůstává to ovšem záhadou, neb uvedený František Ret zemřel na následky zranění v klatovské nemocnici 21. prosince 1929.

* *

NA POSLEDNÍ STRANĚ

Vyhrazeno pro pana šéfredaktora

Nejdříve to zásadní

Inspirován Kámasutrou s jejím bezpočtem poloh, přivedl jsem na svět vedle editorialem, kterým jako šéfredaktor otevírám každé nové GV i rubriku Na poslední straně, tedy jakýsi úvodník zezadu. Pokud jste se domnívali, že ho budu využívat jen a jen k připomínání vašich nesplněných slibů nezaslaných příspěvků, musím vás zklamat. K tomu mám jiný nástroj – upomínky, mířící na jednotlivé dlužníky předplatného. Systém upomínek nabízí možnost komunikace s „digiabonenty“ mezi jednotlivými

vydáními. Protože, přes všechny moje velkorysé nabídky, viz první odstavec, si většina z vás libuje v paroubkovské filozofii – dluhy se neplatí, donutili jste mne vlastně měsíčník mixovat s týdeníkem ve formě 4 upomínek. Ve vaší edukaci k finanční gramotnosti nehodlám jen tak přestat. Jde přeci nejen o vaše dluhy, ale, a to především o moje tak riskantně investované prachy. A riskovat znamená snahu o maximalizaci zisku, nebo jak my, dobří ekonomové říkáme, o co největší veyvar.

A teď to ostatní

Jak již dříve řečeno předplatitelem ať již papírového nebo elektronického vydání našeho měsíčníku se mohou stát, nebo snad dokonce musí, jen a pouze osoby starší padesáti let, které alespoň po dobu jednoho pololetí školního roku působily na půdě ÚSTA-VU (tento termín zahrnuje všechny názvy instituce, momentálně se skrývající pod nickem ISŠTE Sokolov). Nikomu jinému to v žádném případě umožněno nebude, byť by žadonil sebevíce.

Rozrůstá se, však jsem to jako správný prognostik předpokládal, i počet abonentů. Nově byli odchyceni Honza Síváň, Standa Jedlička, Franta Chamra, Ivan Hanek i Jirka Sála – všechny čeká ještě podpis Nejčestnějšího prohlášení, Pokud dorazí k dnešní kolportáži, dojde k realizaci podpisu před nastoupenou jednotkou tady a teď.

Máme radost z vašich reakcí na otištěné články v GV a chceme vás ujistit, že nic nezapadne. Byla by to velká škoda, třeba Vladimírova reakce na Václavův článek o jeho prácheňských genech je kouzelná.

*Vašku, ty máš ale hlavu.
Copak mlsáš za potravu?
Nebaťíš ty internet?
pomyslel jsem na něj hned.
Seš hotovej novinář,
v Gevečku se dále snaž!!!*

*Netančím už odzemek,
nemám na to pozemek.
Mé prácheňské kořeny,
životem jsou zmoženy,
ale budu pořád rád,
na Prácheňsko vzpomínat:
Svaté Pole, sv. Anna,
vždyť to všechno znáš, prokristapána.
Léčivý tam žití zdroj,
zajedeme tam, už se stroj!!!*

Děkujeme i Milanu Karafiátovi za jeho úvahu o našem scházení, kterou si přečtete v příštím Gévéčku. Důležitou informací pro všechny abonenty je otevření nové rubriky, ve které bude Ilonka reagovat na vaše dopisy. Takže nezapomeňte **Máš-li cosi na duši, svěř se tetě Iluši!**

Být digiabonentem přináší vedle včasných ekonomických a plně individualizovaných informací pro každého (už slyším kverulanty mluvit o šikanózním vydírání) také jedinečnou možnost, kterou jsem anoncoval již v úvodníku a tuším i v poslední upomínce, využít možnost nabízených odkazů a přehrávat si videa - viz např. <http://1url.cz/Gxrl>. Pokud abonenti papírové formy Gévéčka mají možnost využít internetový vyhledávač (víte vůbec vážení, co všechno umí váš mobil?), stačí do něj opsat adresu odkazu.

(KČS)

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

**Už je to prý věc takřka jistá,
Retů Václav pro Gévéčko kurz chystá.
Pro vysloužilce zadarmo je vlez.
A ten kurz anoncujeme už dnes.
Co to vlastně Václav chystá?**

**On má doma dílo rozsáhlé,
na které si jen tak někdo nesáhne.
Dějiny prostituce Václav studuje
a pro Gévéčko kurz buduje.
Každého vysloužilce téma zasáhne.**

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

**Naše firma eseročko ŠINDY
nepotřebuje žádné reklamní pindy.
Upletem vám šecko,
anglicky naučíme vaše děcko.
Naše firma eseročko ŠINDY**

**Naše firma eseročko ŠINDY
poslouží vám včera, dnes i jindy.
Miluška a Franky
zrujnují i banky.
Naše firma eseročko ŠINDY**

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

**Jsi slušný člověk a rozhodně ti nehrozí vězení?
Ona už ale i vazba je k zbláznění.
Pavkova agentura je tu naštěstí,
připravena odvrátit od vás neštěstí.
Za lštvána a Šlachty si nemůžete být jistí vážení.**

**Slavkovské zkušenosti Pavkovy agentury
zaženou z vašeho čela všechny chmury.
Naše spolehlivé služby
splní všechny vaše tužby.
S námi nemusíte se bát vězeňské tortury.**

REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA – REKLAMA

D Á R E K

GÉVÉČKO má v úmyslu starat se o zdravý životní styl svých povětšinou pánských abonentů. V dnešním druhém čísle chceme příjemně překvapit především ty abonenty, kteří odebírají GV v digitální formě a šetří tak vydavateli náklady na tisk. Nabízíme vám terapii, která využívá nejnovějších poznatků vědy a při pravidelném „užívání“ je schopna nejen rozjasnit každý den léčebné rehabilitace, ale i prodloužit váš život. Jak tvrdí Dr. Karen Weatherby, prodloužíte si život nejméně o 5, slovy celých pět let. Tak vzhůru milí vysloužilci, směr osmdesátka!

Pohled na ženská ňadra mužům svědčí

Vědci v nové studii dokázali, že soustředěné sledování ženských prsou je pro zdraví mužů prospěšná činnost. Dokonce to příslušníkům silnějšího pohlaví může prodloužit i jejich život, jak jsme uvedli výše.

Skupina amerických vědců dospěla k tomuto závěru poté, co pět let sledovala dvě stě mužů. Odborníci zjistili, že ti, kteří rádi koukají na poprsí žen, mají nižší krevní tlak, méně trpí srdečními chorobami a mají pravidelnější tep narozdíl od těch, kteří tak nečiní.

Doktorka Karen Weatherbyová zveřejnila v prestižním časopise New England Journal of Medi-

cine zjištění, že desetiminutový pohled na pěkná ženská prsa se zhruba rovná třiceti minutám cvičení.

"Při sexuálním vzrušení se rozbuší srdce a výrazně se zlepší krevní oběh. Není pochyb o dané skutečnosti, že mužům pohled na ňadra svědčí. Naše studie ukazuje, že pokud se této činnosti věnují deset minut denně, sníží se u nich riziko infarktu a mrtvice na polovinu. Domníváme se, že průměrný muž by si tak mohl prodloužit život o čtyři až pět let," řekla doktorka Weatherbyová.

A zde si můžete dárek rozbalit

Stačí kliknout do téhle adresy: <https://youtu.be/Jdrbh8MgP3o> (tedy za předpokladu, že jste připojeni k internetu) a hned budete vědět, jak to s vámi je, jestli třeba nepotřebujete jiný dárek, jako například kontaktní čočky. Tak vzhůru do prodloužování života! V každém případě je to příjemnější způsob, než se trmácet někde s Roubasem v dešti a zimě po Krušných horách.